

OSHO

SCRISORI DE DRAGOSTE CĂTRE VIAȚĂ

150 de scrisori ale lui Osho
care îți vor transforma viața

OSHO

SCRISORI DE DRAGOSTE CĂTRE VIAȚĂ

150 de scrisori ale lui Osho
care îți vor transforma viața

OSHO

SCRISORI DE DRAGOSTE CĂTRE VIAȚĂ

150 de scrisori ale lui Osho
care îți vor transforma viața

OSHO

SCRISORI DE DRAGOSTE CĂTRE VIAȚĂ

OSHO

SCRISORI DE DRAGOSTE CĂTRE VIAȚĂ

150 de scrisori ale lui Osho
care îți vor transforma viața

Love Letters to Life. 150 Life-Transforming Letters by Osho

Editor/Compiler: Osho International Foundation

Copyright © 1971, 2015 OSHO International Foundation, Elveția,

www.osho.com/copyrights

2017 Grup Media Litera

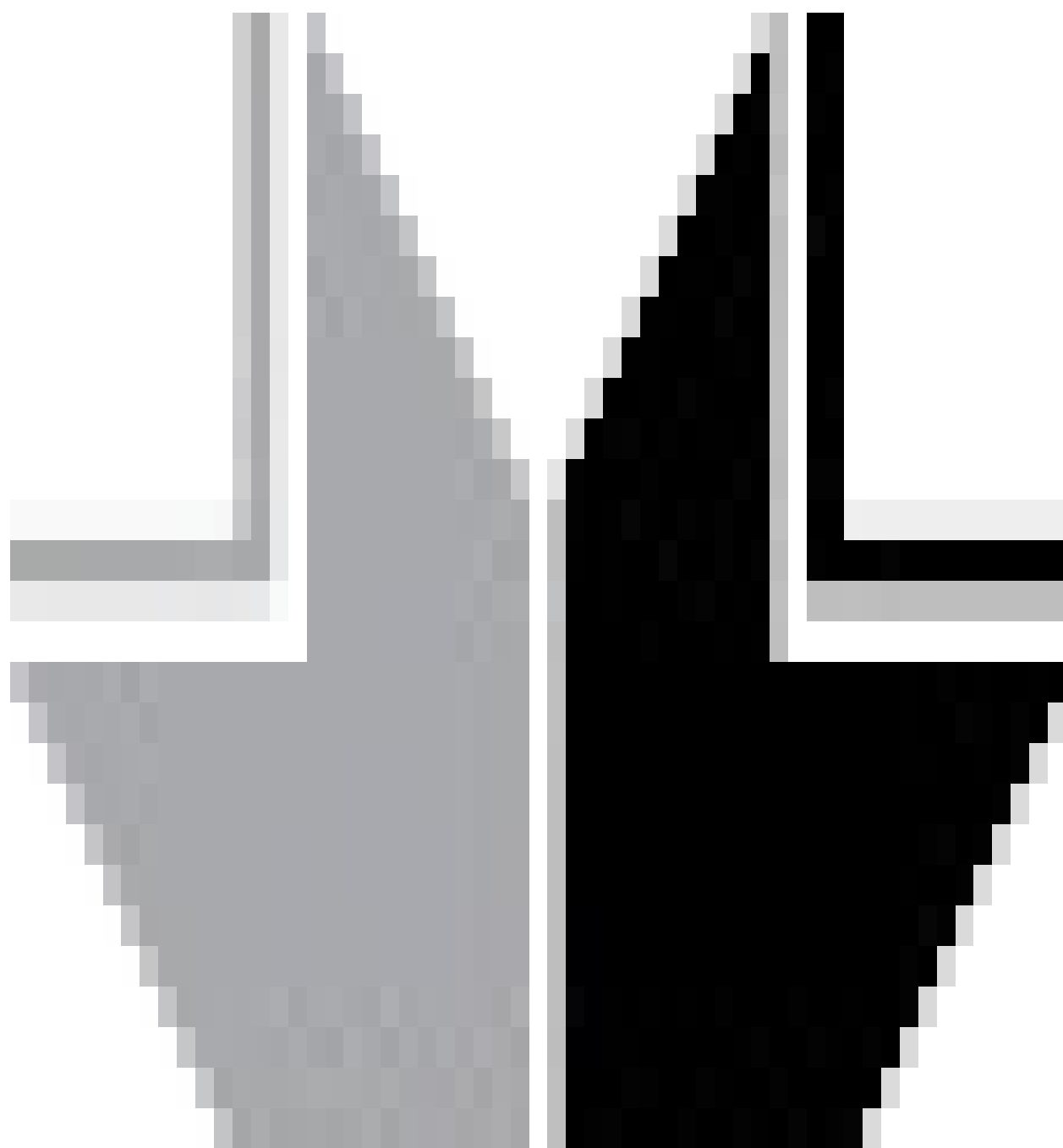
Toate drepturile rezervate

Aceste scrisori au fost publicate pentru prima dată în 1971, în Hindi, ca Antarveena. Arhiva completă Osho poate fi găsită în cadrul bibliotecii online OSHO, pe www.osho.com/library.

OSHO este marcă înregistrată a Osho International Foundation,

www.osho.com/trademarks.

LITTEA

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Scrisori de dragoste către viață

150 de scrisori ale lui Osho care îți vor transforma viața

Editor/Compiler: Osho International Foundation

Copyright © 2017 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Carmen Ștefania Neacșu

Editor: Vidrașcu și fiii

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSHO

Scrisori de dragoste către viață. 150 de scrisori ale lui Osho care îți vor transforma viața/ Osho; trad.: Carmen Ștefania Neacșu. – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1296-0

ISBN EPUB 978-606-33-6407-5

I. Neacșu, Carmen Ștefania (trad.)

294.5

Prefață

Îmi scrii că îți răsună în urechi cuvintele mele;

ceea ce vreau eu e ca ecoul să te poarte

în acel spațiu în care totul e tăcut, gol.

Asta e calea de la cuvinte la spațiul gol.

Acolo fiecare se întâlnește pe sine.

Sunt în extaz.

Primește iubirea mea,

nu am nimic altceva să-ți ofer, e singura mea bogăție.

Miracolul ei e că cu cât o oferi mai mult,

cu atât se înmulțește.

Adevărata bogăție e astfel –

se înmulțește pe măsură ce o oferi;

iar dacă se împuținează, atunci nu e câtuși de puțin bogăție.

Osho

O ceașcă de ceai

Scrisori de dragoste către viață

Iubire.

Am primit scrisoarea ta alaltăieri, când m-am întors din Delhi. Mă bucur să știu că ești într-o stare de beatitudine și de mulțumire.

Beatitudinea trăiește în noi, dar noi n-o găsim fiindcă o căutăm în exterior. Din momentul în care începe călătoria interioară, surse noi de beatitudine se ivesc încontinuu.

În regatul lăuntricului, nu există nici întristare, nici durere, nici moarte. Odată ce ajungi la starea aceasta de nemurire, vei renaște, și vei tăia orice legătură care te ține captiv. Ajungerea la starea aceasta de eliberare reprezintă însuși țelul vieții. În starea aceasta, noțiunea de sine și de celălalt dispare, și rămâne doar faptul pur de a fi: fără limitări, cu neputință de descris; fără de formă și fără înfățișare.

Înainte, cel care exista era „eu“-l; acum, cel care există este întregul. Odată ce ai ajuns aici, nu mai ai de ajuns nicăieri. Odată ce ai cunoscut asta, ai cunoscut totul.

Odată ce ești în starea asta, violența și ura, întristarea și durerea, moartea și întunericul – toate vor dispărea, iar ceea ce va rămâne va fi sat chit anand: adevăr, conștiință, beatitudine.

Fie ca tu să ajungi la sat chit anand. Aceasta este dorința mea.

Iubire.

Adevărul se manifestă în fiecare clipă, în tot ceea ce se întâmplă. El se exprimă perpetuu. Nu e nevoie decât de ochi care să-l vadă; lumina lui e veșnic prezentă.

Am plantat un pom tânăr în urmă cu un an, acum a început să înflorească. Înainte să se întâmple asta a fost un an de așteptare.

Viața spirituală e la fel.

Fii într-o stare plină de rugăciune și așteaptă – sădește semințele și așteaptă să vină florile. Răbdarea este respirația vitală a meditației. Nimic nu se poate întâmpla înainte de vreme. Totul are nevoie de timp ca să crească.

Am primit scrisoarea ta. Pe măsură ce continui călătoria, îți croiești un drum între speranță și disperare. Sunt foarte fericit să aflu asta. Drumul vieții e foarte șerpuit – și e bine că e așa. Asta face ca energia și curajul tău să fie puse la încercare și ca victoria să fie întâmpinată cu și mai multă bucurie.

Numai cei care nu pornesc niciodată la drum se pot numi învinși. Cel care pornește a câștigat deja pe jumătate bătălia. Iar înfrângerile care apar pe parcurs nu sunt înfrângeri; ele sunt doar fundaluri care fac ca victoriile să iasă și mai mult în evidență, în toată gloria lor.

Existența e cu tine în fiecare secundă; de aceea atingerea destinației e sigură.

Eu sunt în beatitudine.

Iubire.

Sunt în beatitudine. Am primit scrisoarea ta cu ceva vreme în urmă. De atunci am fost tot plecat, de aici întârzierea cu care îți răspund. M-am întors acum după ce am ținut cuvântări în Indore și Shajapur. Un adevăr al cărui martor sunt zi de zi este acela că oamenii nu pot trăi fără spiritualitate. Fără spiritualitate, ceva din om rămâne gol și neîmplinit. Golul acesta va începe să doară, dar nu vei găsi cale de a-l umple. Aceasta este starea omului modern. Nu sunt îngrijorat în privința ei, fiindcă starea aceasta ar putea să ascundă singura speranță pentru viitorul și siguranța umanității. Din însăși această durere se va naște o sete, care, dacă i se dă direcția corectă, se poate transforma într-o regenerare spirituală mondială. Căci așa cum o noapte întunecată e urmată de răsăritul soarelui, tot astfel sufletul omului e foarte aproape de o auroră nouă.

Vestea despre această auroră ce se apropie trebuie să ajungă la fiecare om, căci ea trebuie să se întâmple absolut fiecăruia dintre noi. Și cu toții trebuie să facem un efort pentru ca aurora aceasta să vină. Ea va veni doar dacă facem cu toții un efort. Nu poate veni de la sine.

Nașterea conștiinței cere efort și răbdare. E precum chinurile nașterii. Efortul acesta și așteptarea aceasta, chinurile acestea ale nașterii nu sunt dureroase fiindcă, prin ele, ceea ce este infinitezimal se poate deschide către infinit. Nu există beatitudine mai mare decât să dai naștere vastității înăuntrul tău.

Sunt fericit să știu că te îndrepti către țelul vieții. Dacă nu ne oprim din mers, vom ajunge negreșit.

Fie ca divinul să fie cu tine, aceasta este dorința mea.

Iubire.

Am primit scrisoarea ta și sunt foarte încântat. Mă umple de bucurie să știu că atingi profunzimi noi ale păcii și beatitudinii! În călătoria vieții, nimic nu merită mai mult să fie atins decât aceste profunzimi. Când orice altceva e pierdut, bogăția aceasta rămâne în continuare cu tine. De aceea este, de fapt, singura bogăție; iar cei care au totul în afară de această bogăție sunt săraci lipiți – cu toate bogățiile lor.

De aceea poți fi sărac deși ai bogății mari, și bogat deși trăiești în sărăcie, fiindcă astfel de bogății doar creează iluzia că distrug sărăcia. Ele n-o distrug, ci doar o ascund, iar amăgirea aceasta de sine costă foarte scump în final, căci o viață care ar fi putut fi o oportunitate de a câștiga bogății reale e irosită în umbra acestei iluzii.

E foarte important să rămâi vigilent cu privire la genul de bogăție care se găsește la periferia vieții. Căci doar cei care își dau seama de natura ei iluzorie vor porni în căutarea comorii care e ascunsă în însuși centrul vieții.

Găsirea acestei bogății va distruge pentru totdeauna sărăcia, fiindcă o astfel de bogăție nu îți poate fi niciodată luată, și numai aceea care nu-ți poate fi luată este bogăția ta proprie, bogăția ta personală.

Acea care nu poate fi luată nu poate fi nici găsită, pentru că aceea care poate fi găsită poate fi de asemenea pierdută. Bogăția interioară există pur și simplu. Ea e pretutindeni; tot ce ai de făcut este s-o recunoști. De fapt, a o recunoaște înseamnă a ajunge la ea. Fie ca fiecare pas pe care îl faci în viață să te conducă către această bogăție a înțelepciunii – aceasta este dorința mea.

Sunt în beatitudine. Transmite iubirea mea tuturor celor preaiubiți de acolo.

Iubire.

Scrisoarea ta plină de iubire îmi aduce încântare. Fie ca flacăra vieții tale să se ridice fără fum către adevăr – aceasta este unica mea dorință.

Omul trebuie să-și transforme viața într-un foc arzător ca să poată ajunge la dumnezeire. Fie să îți aduci aminte mereu de asta.

Adormit sau treaz, dacă dorul acesta, setea aceasta, mementoul acesta e prezent în fiecare respirație a ta – dacă ai privirea ațintită încontinuu asupra lui –, atunci nu mai trebuie făcut nimic altceva. Seta, și doar setea, e suficientă ca să ajungi la adevăr.

Oceanul e foarte aproape, dar în noi nu există setea. Poarta lui e foarte aproape, dar noi nici măcar nu batem la poartă. Singurul lucru necesar este capacitatea noastră de a vedea că dumnezeirea e mereu prezentă. Dar ochii noștri se fixează pe alte lucruri, iar mințile noastre sunt pline de tot ceea ce e inutil; de aceea nu putem să vedem ceea ce este.

Inima e acoperită de ceilalți; de aceea sinele e uitat. Acoperirea aceasta trebuie înlăturată: algele și gunoiul care acoperă apele pure, limpezi ale lacului trebuie înlăturate. Atunci vom vedea că n-am pierdut niciodată nimic, că nu poate fi pierdut. Eu trăiesc permanent în adevăr, în starea pură a existenței. Sunt în ea. Și tu ești, de asemenea: Tattvamasi, Shvetketu. Acela ești tu, Shvetketu. Trezește-te și adu-ți aminte. În toate acțiunile tale, adu-ți aminte de cel care le privește. În toate gândurile tale, atenția ta să fie asupra a ceea ce se află în spatele lor. Trebuie să devii conștient de acel loc în care nu există nici acțiune, nici gând, nici mișcare. El se găsește dincolo de spațiu și timp. Se găsește acolo unde sălășluiesc pacea, beatitudinea și nirvana. Odată găsit, nu mai rămâne nimic de atins.

Transmite iubirea mea tuturor preaiubiților mei.

Iubire.

Am primit scrisoarea ta care e plină de o mare iubire și de setea ta de adevăr. Sunt încântat.

Atunci când există o sete atât de mare, momentul atingerii adevărului nu e departe. Dacă există sete, calea se dezvăluie. Adevărul e aproape, precum o lumină la ușă.

Problema nu e adevărul, ci faptul de a nu avea un ochi care să vadă. Și nu că ochiul ar lipsi. El e acolo, dar e închis.

Se poate deschide. Fii plin de hotărâre și un efort în direcția disciplinei spirituale constante îl poate deschide. Ochiul acesta e închis din cauza gândurilor, a minții și a fumului patimilor. Se va deschide atunci când va exista conștiința lipsită de gânduri. Atunci întreaga viață va fi umplută cu lumină.

Asta e învățătura mea. Învățătura mea e despre această stare pură lipsită de gânduri. Nu am altă învățătură. Dacă cel de-al treilea ochi se deschide, el te va învăța tot restul lucrurilor.

Pentru a lucra în vederea deschiderii acestui ochi, două sute de prieteni se vor aduna în Mahabaleshwar, Puna, pe 13, 14 și 15 februarie. Ar fi bine dacă ai putea veni și tu. Va trebui să ajungi în Mahabaleshwar în seara zilei de 12 februarie cel târziu.

Transmite tuturor gândurile mele respectuoase.

Iubire.

Sunt foarte fericit că am primit scrisoarea ta. M-am bucurat, de asemenea, enorm să te întâlnesc alaltăieri.

Dorul și setea ta de adevăr reprezintă o binecuvântare rară. Dacă există acestea, atunci într-o zi saltul tău în oceanul meditației are să se întâmple inevitabil. Te văd stând chiar la mal – nu e nevoie decât de un simplu salt.

Cu cât devine meditația mai naturală, cu cât e mai lipsită de tensiunea efortului, cu atât mai repede vei crește practicând-o. Ea trebuie practică, dar practica n-ar trebui să devină o tensiune și o preocupare. Am numit această abordare „practica prin nonpractică“.

Nerăbdarea și neastâmpărul pe care le-ai putea simți cu privire la atingerea adevărului reprezintă tensiunea – tensiunea efortului. Dacă există nesfârșită răbdare, calm și așteptare, tensiunea aceasta a efortului va dispărea. Atunci, întocmai așa cum o floare înfloarește firesc pe ramuri, creșterea constantă va continua să se producă fără efort și în mod neașteptat în sadhana, în meditație.

Transmite iubirea mea tuturor celor de-acolo.

Iubire.

Prima ta scrisoare a ajuns la mine la timpul potrivit, dar eu eram într-o călătorie prin Saurashtra, așa că n-am putut să-ți răspund. Am primit cea de-a doua scrisoare a ta la întoarcere. Dacă vrei, aş putea veni. Vom avea posibilitatea să discutăm și scrisorile tale, atunci când vei veni aici pentru tabăra din octombrie.

Dacă cineva poate fi ajutat în vreun fel, eu sunt gata să mă duc oriunde. Aceasta este singura mea bucurie acum.

Starea de spirit pe care mi-ai descris-o mă face foarte fericit. Te îndrepti în direcția bună.

Nu-ți face griji cu privire la gesturile și posturile corporale. Ele te vor ajuta doar, după care vor dispărea treptat. Tu practică o conștiință lipsită de gânduri; orice altceva îi va urma ca o umbră. Dacă mintea e calmă, atunci orice se întâmplă e bine.

Disperarea pe care o simți în legătură cu viața în general și cu ceea ce se întâmplă este și ea trecătoare. Și ea va trece. Iar atunci serviciul tău va fi de un real serviciu.

Vom putea să discutăm toate aceste chestiuni în detaliu atunci când ne vom întâlni. Tu doar reține că tot ceea ce se întâmplă este ceea ce trebuie, iar rezultatul va fi de asemenea de ajutor și va fi unul bun.

Primește iubirea mea. Fie ca existența să-ți ofere lumină. Aceasta este dorința mea.

Iubire.

Am primit scrisoarea ta. Dacă conștiința, realizarea de sine și conștiința continuă să se dezvolte, atunci vei ieși din cercul hipnotic al minții. Dacă, pe de altă parte, inconștiința crește, atunci poți fi sigur că adormirea minții se adâncește și mai mult.

Dar dacă nu cunoști prin experiența proprie, nu poți cunoaște nimic. Nu continua să gândești. Renunță la gânduri și intră în sinele tău. Gândul nu e altceva decât țărmaș; suvoiul energiei vieții se găsește în meditația lipsită de gânduri.

Kabir a zis:

Căutătorii care l-au găsit s-au scufundat adânc;

Eu mi-am început cu naivitate căutarea stând încă pe țărmaș.

Iubire.

A trecut prea mult timp de când ți-am primit scrisoarea. În tot acest timp am fost mereu pe drumuri; de aceea n-am putut să-ți scriu nici măcar câteva cuvinte drept răspuns. Rugăciunile mele însă sunt mereu cu tine.

Mă bucur să aflu despre setea și durerea din inima ta, fiindcă ele reprezintă sămânța din care se naște căutarea spirituală.

Continuă să explorezi într-un mod tăcut și firesc. Continuă să îți aduci aminte că nu există sol care să nu aibă o sursă de apă dedesubtul său și că nu există sine care să nu aibă un sine universal în el.

Transmite gândurile mele respectuoase tuturor celor de-acolo.

Iubire.

Ca să-ți răspund la scrisoarea ta, am fost plecat. M-am întors abia alaltăieri. Acum sunt eliberat de universitate, așadar călătoriile reprezintă singura mea viață.

Ce este adevărul? Adevărul este o experiență totală a faptului pur de a fi, a ființării, a vieții proprii. Cu cât este mai inconștientă experiența faptului pur de a fi, cu atât mai neadevărată este viața. Trăiește-l pe „eu sunt“ cu cea mai profundă intensitate în fiecare clipă. Fiecare respirație să-ți fie plină de el. În ultimă instanță, „eu“-l va dispărea și el și doar „sunt“ va rămâne. Momentul acesta este cel în care se cunoaște și se trăiește „ceea ce este“.

Este dialogul posibil în tăcere? În fapt, dialogul e posibil doar în tăcere. Cuvintele spun puține și împiedică multe. În adânc, totul e interconectat. La acest nivel de interconectare, sentimentele se transmit în tăcere. Cuvintele sunt un substitut foarte sărac pentru exprimarea tăcută. Adevărul pur și simplu nu poate fi spus în cuvinte. El poate fi exprimat doar prin intermediul tăcutei voci lăuntrice.

Sunt foarte fericit să primesc sfaturile pe care ai început să mi le oferi. Continuă să-mi oferi astfel de sfaturi. În fond, eu nu știu nimic despre lume! Sunt foarte mișcat de grija și iubirea ascunse în aceste cuvinte ale tale.

Iubire.

Am primit scrisoarea ta. Sunt bucuros să aflu despre eforturile tale spirituale și despre reflecțiile tale cu privire la ele.

E firesc să fii îngrijorat în legătură cu situația actuală din țara asta, dar cu cât vei fi mai îngrijorat, cu atât îți va fi imposibil să reflectezi. Îngrijorarea și reflecția sunt poli opuși. Dacă îți păstrezi mintea tăcută, atunci treptat vor începe să îți apară revelații cu privire la ceea ce merită să faci. O minte plină de pace începe în mod spontan să acționeze în direcția bună. Atunci ființa interioară devine atât calea, cât și lumina de pe cale.

N-am să-ți dau nici un sfat cu privire la ceea ce ar trebui să faci.

Sfatul meu este să ajungi la o stare de pace absolută. Odată ce s-a întâmplat asta, propria ta ființă va începe să-ți spună ce să faci. Ea va avea întotdeauna dreptate; nu va exista alternativă posibilă și nu vei avea nici un dubiu sau neliniște. Sfatul meu este să trăiești prin intermediul intuiției, nu prin intermediul gândurilor.

Dacă nu e posibil, din motive de sănătate, să stai așezat o perioadă îndelungată atunci când meditezi, atunci fă meditațiile stând întins. Ceea ce contează nu e dacă stai așezat sau stai întins. Ceea ce contează cu adevărat este starea ta mentală. Călătoria ta are legătură în esență cu mintea, nu cu corpul.

În momentul acesta nu este planificată nici o tabără de meditație pentru perioada următoare. Să vedem când îți voi putea fi de ajutor fiindu-ți aproape.

Să simți mereu iubirea mea cu tine. Transmite gândurile mele respectuoase tuturor celor de-acolo.

Iubire.

M-am bucurat să primesc scrisoarea ta.

Ce dor intens după adevăr, pace și eliberare ai tu! Simțind dorul acesta, pare că orice aș putea face eu pentru tine va fi un lucru foarte mic. Cu toate acestea aș vrea să te ajut din toate puterile mele.

De ce vreau să fac asta? Poate că nu-mi stă absolut deloc în putere să nu fac asta. Trebuie să fac ceea ce îmi poruncește existența, iar când văd că ești gata, sunt fericit.

Momentul în care voi putea să-ți arăt direcția destinului tău se apropie tot mai mult. Da, scrie negreșit orice vrei tu despre tine.

Iubire.

Am primit scrisoarea și întrebările tale.

Intenționat n-am spus nimic despre moarte, fiindcă vreau să trezesc în tine o dorință de cunoaștere a vieții. Cei care reflectează la moarte nu ajung nicăieri – căci cum poate cineva cunoaște moartea fără să moară? De aceea singurul rezultat al unei astfel de gândiri va fi ori o credință că sufletul e nemuritor, ori o credință că sfârșitul vieții e sfârșitul a tot și că nu rămâne nimic după el.

Ambele sunt niște simple credințe. Prima are la bază frica de moarte, iar cea de-a doua, ideea că sfârșitul corpului este sfârșitul total. Eu nu vreau ca oamenii să se încurce în credințe și păreri, fiindcă nu aceasta este dimensiunea trăirii, a cunoașterii.

Ce altceva în afară de credințe și dogme putem găsi dacă ne gândim la moarte? Gândirea nu ne duce niciodată dincolo de ceea ce este cunoscut. Moartea este necunoscutul, așa că ea nu poate fi cunoscută cu ajutorul gândirii. Vreau să-ți îndrept atenția către viață. Viața este – aici și acum. Poți pătrunde în ea. Moartea nu este niciodată aici și acum; ea e fie în viitor, fie în trecut. Moartea nu e niciodată în prezent. Ți-ai oprit vreodată atenția asupra acestui fapt: că moartea nu e niciodată în prezent? Viața e mereu în prezent – nici în trecut, nici în viitor. Dacă există viață, ea e acum; altminteri nu e niciodată. Așadar ea poate fi cunoscută fiindcă poate fi trăită. Nu e nevoie să te gândești la ea. De fapt, cei care se gândesc la ea o vor rata, fiindcă gândirea se mișcă doar în trecut sau în viitor; gândirea nu se găsește în prezent. Gândirea e o tovarășă de drum a morții. Cu alte cuvinte, gândirea e moartă; nu există în ea nici un element al vieții.

Calitatea de a fi viu se găsește întotdeauna în prezent – ea este prezentul. Manifestarea ei e acum, absolut acum; aici, absolut aici. De aceea gânditul despre viață nu este posibil; doar trăirea vieții e posibilă – viața e o trăire, nu o experiență.

Experiență înseamnă că ea deja a avut loc; trăire înseamnă că ea se întâmplă acum. Experiența a devenit deja gândire, fiindcă ea s-a întâmplat deja. Trăirea e fără de gânduri, fără de cuvinte, tăcută, goală. De aceea numesc conștiință

lipsită de gânduri ușa către trăirea vieții.

Iar cel care ajunge să cunoască viața ajunge să cunoască totul. El ajunge să cunoască și moartea, căci moartea nu e altceva decât o neînțelegere născută din necunoașterea vieții. Cel care nu cunoaște viața crede în mod firesc că trupul său e însuși sinele său. Din cauză că trupul moare, trupul dispare, entitatea numită trup dispare, a luat naștere ideea că moartea e un sfârșit definitiv. Cei care sunt nesăbuiți trăiesc după credința aceasta. Frica de moarte vine tot din eroarea de a ne lua pe noi înșine drept trupul. Cei care suferă de această frică încep să incanteze: „Sufletul e nemuritor, sufletul e nemuritor“. În felul acesta, cel temător și slab caută refugiu. Dar aceste concepte sunt amândouă născute din una și aceeași neînțelegere. Ele sunt două forme ale aceleiași neînțelegeri și două reacții diferite venite de la două tipuri diferite de oameni. Dar reține: ambele tipuri au aceeași neînțelegere, și în ambele cazuri aceeași neînțelegere e consolidată.

Nu vreau să ofer nici un fel de sprijin acestei neînțelegeri. Dacă spun că sufletul nu e nemuritor, așa ceva ar fi un neadevăr. Dacă spun că sufletul e nemuritor, atunci vei transforma cuvintele mele într-un sistem de credințe pe care îl vei folosi ca să fugi de frica de moarte – dar cei care trăiesc în frică nu vor fi niciodată capabili să cunoască adevărul. De aceea spun că moartea e cu neputință de cunoscut.

Cunoaște viața. Numai ea poate fi cunoscută. Și cunoscând viața, nemurirea va fi și ea cunoscută. Viața e veșnică. Ea nu are început și nu are sfârșit. Ea devine manifestă, devine ne-manifestă. Se mută de la o formă la o altă formă.

În ignoranța noastră, aceste puncte de trecere par ca o moarte. Dar pentru cel care știe, moartea nu e altceva decât schimbarea casei. Există renaștere, cu siguranță, dar pentru mine aceasta nu este o doctrină, e o experiență.

Și nu vreau nici s-o transform într-o doctrină pentru alții. Doctrinile au subminat în mod sever adevărul.

Eu vreau ca fiecare persoană să cunoască adevărul prin sine însuși. Nimeni nu poate face asta pentru altcineva. Dar, din cauza doctrinelor, toată lumea pare să creadă lucrul acesta, și căutarea individuală a fiecăruia a devenit lipsită de viață. Dacă crezi în doctrine și în scripturi, poți să te așezi liniștit

în viața ta, ca și cum n-ai avea nici de cunoscut ceva pe cont propriu, nici de făcut ceva în privința căutării adevărului. O astfel de atitudine e complet sinucigașă. Din acest motiv nu vreau să am nici un rol în această conspirație uriașă care ucide omul dându-i să repete doctrine. Vreau să răstorn toate doctrinele consacrate pentru că mie acest lucru îmi pare a fi singurul plin de compasiune din câte se pot face. În felul acesta, tot ceea ce e neadevărat va fi distrus.

Dar adevărul nu e niciodată distrus; el poate fi găsit de-a pururi în prospețimea lui veșnică de către aceia care îl caută.

Transmite gândurile mele respectuoase tuturor celor de-acolo.

Iubire.

Ești în așteptarea răspunsurilor la cele două scrisori ale tale; îți cer iertare pentru întârziere, am fost extrem de ocupat.

1. Expresii precum avatar, tirthankara și profet nu fac decât să indice neputința omului. Un lucru e cert: unele ființe ajung la un astfel de punct în călătoria ascendentă a conștiinței, încât a le numi doar ființe umane și atât nu e relevant. Totuși, într-un fel trebuie să li se spună și lor, așa că expresiile acestea sunt folosite pentru a descrie stările transcendente ale omului.

2. „Educație religioasă“ înseamnă a oferi o oportunitate pentru ca ceea ce este în stare adormită înăuntrul nostru să se trezească.

Fără îndoială, va fi nevoie de ghizi, dar aceștia vor fi prieteni. Însuși efortul de a deveni guru înseamnă că omului i se va impune ceva. Omul trebuie salvat de toți acești guru.

3. Oamenii din trecut erau la fel. Ei erau mai puțin educați, așa că puteau fi exploatați în toate felurile. Exploatatorii lor numeau ușurința cu care puteau ei să fie exploatați simplitate. Așa ceva era mai puțin simplitate și mai mult prostie. Eu nu susțin prostia sub nici o formă. Simplitatea care e rezultatul ignoranței nu face nici cât o ceapă degerată.

Numai o simplitate născută din cunoaștere are valoare spirituală.

În perioada de tranziție, cunoașterea aduce șiretenie.

E un lucru firesc, dar dacă omenirea e educată, problema aceasta trecătoare va dispărea. Și atunci starea de cunoaștere, alături de simplitatea care îi va urma, va fi tot ceea ce va fi necesar.

4. Săracii sunt săraci din cauză că gândirea lor e greșită. Sărăcia e rezultatul gândirii noastre greșite despre viață. De aceea, atunci când va exista o schimbare în modul în care vedem viața, sistemul social se va schimba și el. Gândirea sistematizează. Nu e o întâmplare faptul că America e bogată. Nu e o întâmplare faptul că India e săracă. Filosofia noastră e o filosofie a sărăciei. Filosofia lor e o filosofie a bogăției.

De aceea spun că atât timp cât filosofia noastră nu se schimbă, nici sărăcia nu se va schimba.

5. Suferința nu îi apare nici corpului, nici sufletului. Suferința apare combinației dintre cele două, adică omului. Omul e o combinație dintre cele două. Impactul e asupra corpului; impactul e fizic. Dar experiența îi apare sufletului. Experiența e spirituală. Nu poate exista experiență fără impact. Nu poate exista percepție a impactului în absența celui care trăiește experiența. E la fel ca în cazul orbului și schilodului care fug și își salvează reciproc viața de un incendiu din pădure. Nici unul n-ar fi supraviețuit în mod separat. Împreună au supraviețuit amândoi. Unirea lor i-a salvat, faptul că au fost împreună i-a salvat. La fel stau lucrurile cu experiența suferinței.

6. Un interes față de metafizică, față de cunoașterea adevărului se află în fiecare om. Nu contează cine devine instrumentul către trezirea acestui interes. Mijlocul e secundar, singurul lucru care trebuie ținut minte este acesta: discipolul e de importanță primară, maestrul e de importanță secundară. Dar cei care sunt guru oferă o învățătură exact opusă acesteia. Obiecția mea la asta se referă.

7. L-am întâlnit pe Pandit Sukhlal. El e familiarizat cu cărțile și cu discursurile mele. A ascultat multe înregistrări ale discursurilor mele. Am văzut un volum din cărțile lui hinduse, Darshan Aur Chintan.

8. Printre gânditorii occidentali, o oarecare asemănare cu procesele gândirii mele se poate găsi în rândul existențialiştilor; de asemenea, în rândul căutătorilor zen, al misticilor sufişti, la Krishnamurti şi la Gurdjieff.

Gândurile mele respectuoase tuturor celor de-acolo.

Iubire.

M-am bucurat să-ți primesc scrisoarea.

Știu de ce ai fost tăcut în ziua aceea în care ai venit să mă vezi. Tăcerea spune multe. Ceea ce cuvintele nu reușesc să spună, tăcerea ar putea reuși.

Ai întrebat despre iubire și căsătorie. Iubirea e perfectă în sine. Ea nu dorește nimic mai mult. Căsătoria e dorința de mai mult. Dar unde vei găsi această iubire perfectă? Pe Pământul acesta nu e nimic perfect. De aceea iubirea vrea să devină căsătorie. Nu e ceva nefiresc, dar cu siguranță va aduce bătăi de cap, căci iubirea e libertatea cerului, iar căsătoria e o robie a pământului.

Dacă poți fi împlinit de iubire, minunat! Dar cine, vreodată, a fost împlinit de căsătorie?

Nu fugi niciodată de viață. Fuga e o sinucidere. Trăiește viața – succesele ei și eșecurile deopotrivă. Înfrângerea și victoria – e nevoie de amândouă. Flori și spini – trecând prin toate, ajungi la templul existenței.

Nu cere niciodată nimic din partea existenței fiindcă e o contradicție între a cere și a iubi. Iubirea doar oferă. Iar o iubire care oferă totul – chiar și pe tine însuși – devine stare de rugăciune.

P.S. Când am să vin la Ajmer, vino și tu. Întrebările tale sunt de așa natură că voi putea să le răspund cu mai mare ușurință dacă vei sta în fața mea, fiindcă atunci, fără să se spună nimic, se spun multe.

Iubire.

Ești pe cale să intri în templul iubirii, iar eu nu am posibilitatea să fiu prezent acolo. Lucrul acesta mă face să fiu îndurerat, dar urările mele de bine vor fi fără îndoială acolo. Le vei simți prezența în aer.

Fie ca viața ta să devină o viață a libertății pe cerul iubirii. Aceasta este dorința mea adresată existenței.

De multe ori, în numele iubirii se instalează dependența, iar iubirea moare. Florile iubirii pot înflori numai în libertate. Așa că nu lăsa căsătoria ta să devină o „căsătorie“. Las-o să rămână iubire.

Câte morminte ale iubirii au răsărit în numele căsătoriei! Nu revendicați drepturi unul asupra altuia, ci dimpotrivă, eliberați-vă unul pe altul – căci iubirea eliberează. Ceea ce înlănțuie nu e iubire.

Salutările mele respectuoase tuturor celor de acolo.

Iubire.

Scrisorile tale au ajuns, pline cu cântecele sufletului tău, cu simfoniile și muzica lor, de parcă tu însuși ai fi venit.

**Te văd apropiindu-te, dansând către mine ca să poți dispărea în mine.
Corpul tău subtil s-a apropiat adeseori de mine în felul acesta. Nu știi asta?**

O știi, o știi fără îndoială; o știi prea bine!

Iubire tuturor celor de-acolo.

Iubire.

Sunt extrem de fericit că am primit scrisoarea de la tine.

E firesc să-ți fie dor de casă, și te va chinui dorul până când vei fi învățat să transformi fiecare loc în casa ta. Arta aceasta merită învățată.

Acum, câtă vreme te afli acolo, trăiește acceptând locul acela ca pe casa ta. Acest întreg Pământ e casa noastră, și toată această viață e familia noastră.

Restul, când ne vedem.

Transmite respectele mele tuturor celor de-acolo.

Iubire.

Sunt foarte fericit să primesc scrisoarea de la tine.

Viața este numele experiențelor veșnic noi. Numai cel care e capabil să trăiască noul în fiecare zi e viu.

Așa că abordează cu iubire acest ținut străin. Învăță noul.

Fă ca nefamiliarul să devină familiar. Cunoaște, fă cunoștință cu necunoscutul.

Fără îndoială că în tot acest proces va trebui să te schimbi. Obiceiurile vechi vor muri, așa că lasă-le să moară. Și nu te teme să te schimbi. Schimbarea e întotdeauna bună. Inerția e întotdeauna rea.

Iar a privi mereu către trecut e periculos, fiindcă asta împiedică crearea viitorului.

Viața e mereu înainte, nu în urmă. Așa că privește înainte, tot mai mult și mai mult înainte. Trăiește în vise, nu în amintiri. Indiferent ce îți prezintă viața, nu privi cu condamnare. Modul acesta de a privi e greșit. Oriunde ești, caută întotdeauna ceea ce e bun, ceea ce e frumos. Iar frumosul sălășluiește în fiecare loc, în fiecare om. Nu e nevoie decât de ochi care să-l vadă.

Reține că devenim ceea ce vedem: buni, dacă vedem binele, răi, dacă vedem răul. Așa că nu căuta să vezi răul. Ar fi bine pentru tine să renunți la obiceiul ăsta indian. Eu știu că nu există rău, numai vedere rea.

Respectele mele tuturor celor de-acolo.

Iubire.

Sunt fericit că am primit scrisorile de la tine.

1. Religia nu are nimic de-a face cu nașterea. Cei care spun că cele două sunt legate nu acordă religiei o valoare mai mare decât cărnii, oaselor și măduvei.

Religia e natura sufletului. Sufletul nu cunoaște nici naștere, nici moarte. Prin urmare caută natura sinelui. Doar aceea e religie.

Evită robiile legate de naștere – jainismul, budismul, mahomedanismul, creștinismul. Pe calea religiozității, nu există obstacol mai mare decât religia. Spune adio religiilor, pentru ca religiozitatea să poată pătrunde în tine. Numai religiile au nume și descrieri. Religiozitatea e lipsită de nume. Nu e nevoie să numim ceea ce este unic.

2. Upavas nu înseamnă a posti. Upavas înseamnă a fi aproape de tine însuși. Fii aproape de tine însuși, desigur, dar nu confunda upavas cu înfometarea, altminteri vei fi aproape doar de mâncare, nu și de tine însuși. Da, e posibil ca uneori să uiți complet de mâncare, fiindcă ești absorbit în tine însuși, dar asta e o cu totul altă chestiune. Astfel de momente nu pot fi planificate în avans. Astfel de momente vin doar fără vreun efort din partea ta.

3. Disciplina nu e o practică spirituală. Chiar dacă o practici, nu o poți avea, căci disciplina e ceva care se întâmplă în mod indirect. Ea e umbra unei inteligențe trezite. Trezește-te, și vei constata că disciplina și-a făcut apariția.

Dacă încerci să aduci disciplina înainte să te fi trezit, nu vei aduce decât reprimare în numele disciplinei. Reprimarea este doar îngăduința de sine întoarsă cu susul în jos. Nu te lăsa păcălit de ea.

4. Nu e nevoie nici de o minte îngăduitoare cu slăbiciunile, nici de una reprimată, căci amândouă sunt într-o stare de somn. E nevoie de o minte trezită, căci o minte trezită e ușa către starea de ființare pură.

5. Sigur, mergi la templu, dar nu la unul din cărămizi și beton. Adevăratul templu se găsește în ființă. Adevăratul templu e înăuntrul nostru. Du-te acolo, și astfel te duci la templu.

6. Ce are cunoașterea a face cu timpul? Ce are eliberarea a face cu vârsta? Cunoașterea e dincolo de timp și eliberarea e eternă, așa că timpul și vârsta nu sunt obstacole în calea lor. Nici Kaliyuga nu e, era întunericului, nici Panchamkal, așa-zisa oră nefavorabilă din zi. Dacă robia e posibilă mereu, la fel e și eliberarea.

7. Membrii familiei vor încerca fără îndoială să îți stea în cale. Oamenii aflați în robie nu pot suporta să vadă pe nimeni eliberat de robie. Dar nu fi niciodată supărat pe ei, ci întotdeauna să-ți fie milă de ei. Ei sunt demni numai de milă. Dacă spun despre tine că ești prost, bucură-te de asta. Nu fi serios. Ia toate acțiunile lor ca pe o piesă de teatru. Mergi fără teamă pe calea pe care o simți tu a fi cea bună și cea adevărată.

Calea religiozității nu e o treabă ușoară, dar cel care are capacitatea de a tolera spinii va deveni în cele din urmă moștenitorul florilor veșniciei.

Respectele mele tuturor celor de-acolo.

Iubire.

Religia trebuie să renască în fiecare epocă. Trupurile – orice fel de trup – îmbătrânesc și mor. Sectele religioase sunt trupurile moarte ale religiei; sufletele lor le-au părăsit cu multă vreme în urmă. Limbile lor sunt învechite. De aceea nu mai ating inima oamenilor, iar ecoul lor nu se mai aude în sufletul omenesc.

Odată, în timp ce vorbea unei adunări de preoți, dr. John A. Hutton a întrebat: „De ce au ajuns predicile conducătorilor religioși atât de lipsite de viață și de plictisitoare?”

Când a văzut că nimeni nu se ridică să răspundă, a răspuns el însuși, spunând: „Sunt plictisitoare deoarece predicatorii încearcă să răspundă unor întrebări pe care nu le pune nimeni“.

Religiozitatea e veșnică, dar trupul ei trebuie să fie mereu contemporan. Trupul nu e etern, nici nu poate fi – nici măcar trupul religiei.

Iubire.

E bine dacă politica poate să se elibereze de sectele religioase. Dar nu e bine pentru politică să se elibereze de religiozitate. Religiozitatea e însăși bătaia inimii vieții. Politica nu e mai mult decât circumferința vieții, și exact așa cum circumferința nu poate exista fără centru, politica nu poate fi onorabilă fără religiozitate. Dar, da, politica neonorabilă poate exista fără religiozitate. Și poate că la asta a fost redusă politica până în ziua de azi.

Am auzit...

Un avocat de succes, un hoț de succes și un politician de succes au ajuns la porțile raiului în același timp.

Cei trei erau prieteni și se întâlniseră de mai multe ori în cursul vieții, în multe situații, așa că nu era ceva surprinzător să se întâlnească și în moarte. Sfântul Petru i-a întrebat: „De câte ori ați mințit în viața voastră? Spuneți adevărul!”

Hoțul a zis: „De trei ori, domnule“.

Drept pedeapsă, Sfântul Petru i-a cerut să alerge în jurul raiului de trei ori.

Avocatul a zis: „De trei sute de ori, domnule“.

Avocatul a primit și el permisiunea de a intra în rai, dar numai după ce alergase de trei sute de ori în jurul acestuia.

Dar când Sfântul Petru s-a întors către politician, acesta lipsea. Portarul, care era prin preajmă, l-a informat pe Sfântul Petru că se dusesese să-și aducă bicicleta.

Iubire.

Oamenii nu învață din ceea ce spunem, ci doar din ceea ce suntem. Cuvintele nu ajung decât până la urechile noastre sau, cel mult, până la mintea noastră. Dar ecoul individualității unui om pătrunde până în miezul nostru.

Fulton Sheen obișnuia să-și țină cuvântările fără să se uite la nici un discurs pregătit dinainte. Vorbea de la început și până la sfârșit în mod spontan.

Când niște prieteni l-au întrebat care era secretul lui, el a răspuns: „Odată, o bătrână, văzând pe cineva care ținea o cuvântare citind de pe o hârtie, a întrebat uimită: «Dacă omul ăsta nu poate să țină minte propria cuvântare, cum se așteaptă să o ținem minte noi?»“

Într-adevăr, nu ne putem aștepta ca ceilalți să fie ceea ce nu suntem noi înșine. Și nu e nevoie să ne așteptăm ca ceilalți să fie ceea ce suntem noi fiindcă ceea ce suntem noi este, prin însăși natura sa, contagios.

Iubire.

Aşa-numitele noastre vieţi nu sunt altceva decât somn. Totul se face în somn, altminteri ar fi imposibil să se facă ceea ce face omul.

E imposibil să crezi un iad pentru tine însuţi într-o stare de trezie.

Într-o dimineaţă, predicatorul dintr-o biserică a văzut că un bărbat dormea adânc.

Ca să-l anunţe că doarme, predicatorul a zis: „Toţi aceia dintre voi care vor să meargă în rai să se ridice în picioare!”

Toată lumea, în afară de bărbatul care dormea, s-a ridicat.

Când toţi se așezaseră din nou jos, predicatorul a zis cu voce foarte tare: „Acum toţi aceia dintre voi care vor să se ducă în iad să se ridice în picioare!”

Tresărind, bărbatul adormit s-a ridicat.

Dar văzând că numai el stătea în picioare, i-a zis predicatorului: „Nu ştiu pentru ce votăm, reverendule, dar se pare că noi doi suntem în minoritate”.

Iubire.

Viața e un joc al minții. Fericire–nefericire, pace–neastâmpăr sunt toate extensii ale minții.

A fost odată un om care răcea vara.

Un medic l-a consultat și n-a găsit nimic în neregulă cu corpul lui. L-a sfătuit pe pacient: „În fiecare zi trebuie să-ți imaginezi că lumina soarelui torid se revarsă pe capul tău, și în felul acesta, chiar și în timpul iernii, vei simți căldură, și nu va mai trebui să te temi că răcești“.

Dar n-a trecut o săptămână și soția bărbatului l-a sunat pe doctor, cerându-i cu o voce foarte neliniștită: „Vă rog să veniți repede. Soțul meu a căzut grav bolnav“.

Doctorul a întrebat: „Ce s-a întâmplat?“

Răspunsul a venit: „Stând în casă, a făcut deodată insolație!“

Iubire.

Extremele sunt tensiune. Non-extremele sunt relaxare.

Dar mintea omenească trăiește în extreme. Prieten sau dușman – dar niciodată neutru. Lăsându-se în voia poftelor sau renunțând la plăceri – dar niciodată neutru. Ori capătul ăsta, ori celălalt – dar niciodată în mijloc, ca și cum mintea n-ar ști calea de mijloc absolut deloc! De aici vine suferința omului. Acesta este iadul omului.

Raiul e în mijloc – în mijlocul a două iaduri –, în mijlocul a două extreme. Echilibrul e rai. Echilibrul e eliberare.

Un om i-a zis maestrului zen Hiki: „Soția mea e foarte zgârcită; casa mea a devenit un iad. Te rog, fă ceva pentru mine“.

Hiki s-a dus să o întâlnească pe soția lui și mai întâi i-a arătat pumnul lui strâns. În mod firesc, femeia l-a întrebat: „Ce vrei să spui cu asta?“ Hiki a răspuns: „Să zicem că pumnul meu ar fi mereu așa, ce-ai spune despre el?“

Femeia a râs și a zis: „Mâna ta ar fi deformată“.

Apoi, aducând mâna înaintea feței femeii, Hiki a deschis complet pumnul și a întrebat: „Iar dacă ar fi mereu așa, ce-ai zice?“

Femeia a râs iar și a zis: „O deformare de alt fel“.

Acum venise rândul lui Hiki să râdă.

A tot râs și s-a pregătit de plecare.

Femeia l-a întrebat atunci: „Ce înseamnă asta?“

Hiki a zis: „Eu nu mai am nimic de spus. Dacă înțelegi asta, înțelegi totul. Toate scripturile și toți cei treziți nu spun altceva decât asta. Extremele nu sunt permise, fiindcă extremele sunt perversiuni. Extremele nu sunt natura ta. Iar a

fi natura ta înseamnă religiozitate“.

Hiki a plecat râzând, iar femeia a fost transformată.

Femeia aceea era inteligentă. Inteligent e acela care poate înțelege astfel de aluzii. Dar astfel de oameni inteligenți sunt foarte puțini pe lume!

Iubire.

Teismul nu e o doctrină. Teismul nu e teologie.

Teismul e un mod de a privi viața și de a trăi viața, un mod de a privi frumusețea și de a trăi frumusețea, un mod de a privi adevărul și de a trăi adevărul, un mod de a privi dumnezeirea și de a trăi dumnezeirea.

Într-o zi, Whitefield a zis: „Tot ceea ce creează Dumnezeu e perfect. Creațiile lui nu au cusururi“.

Auzind asta, un cocoșat s-a ridicat din rândul enoriașilor și a întrebat: „Ce părere ai despre mine?“

Întrebarea a făcut ca în biserică să se lase o tăcere în care se auzea și musca.

„Părerea mea despre tine“, a zis Whitefield uitându-se la el plin de înțelegere, „este că Dumnezeu a făcut o cocoașă căreia eu nu-i găsesc nici un cusur“.

Iubire.

Trăiește fiecare clipă. Indiferent ce sarcină îți iese în cale, du-o la îndeplinire. Nu lăsa nimic pe mâine. Obiceiul amânării e sinucigaș.

Unde se află acest mâine, în fond? Ceea ce există este astăzi. Ceea ce există este acum. Asta trebuie trăit. Momentul trebuie trăit. Numai momentul e real. Cel care devine capabil să trăiască momentul ajunge la veșnicie. Momentul trăit devine veșnic. Netrăit, nici măcar veșnicia nu e decât momentană.

Iubire.

Renunță la frica asta, căci în momentul în care te agăți de frică, ea crește. A te agăța de ea înseamnă a o hrăni. Dar a renunța la frică nu înseamnă a lupta cu ea. A lupta înseamnă tot a te agăța de ea.

Frica este – cunoaște faptul ăsta. Nu fugi de ea. Nu căuta să scapi de ea.

În viață există frică. Există nesiguranță. Există moarte.

Cunoaște faptul ăsta: așa stau lucrurile. E o realitate.

Unde ai să fugi? Cum ai să scapi? Pur și simplu așa e viața. Acceptarea, acceptarea firească a acestui lucru, înseamnă eliberare de frică. Odată ce frica e acceptată, unde mai e ea? Odată ce moartea e acceptată, unde mai e ea? Odată ce nesiguranța e acceptată, unde mai e ea?

Acceptarea totalității vieții este ceea ce numesc eu sannyas.

Iubire.

Ia obstacolele care apar în calea hotărârii tale ca pe niște daruri ale existenței, căci fără ele n-ar fi chip ca hotărârea aceea să se întărească.

Pentru înțelept, bolovanii din cale vor deveni trambuline, nu obstacole.

În final, totul depinde de tine. Nectarul se poate transforma în otravă și otrava se poate transforma în nectar. Florile sunt ascunse printre spini. Cel care fuge de spini va pierde și florile. Există diamante ascunse în mine, dar când le vei căuta prima dată te vei trezi având în mâini numai pietre și pietricele. Dacă te descurajezi, vei pierde șansa de a mai găsi vreodată acele diamante.

Fiecare clipă e prețioasă. Timpul nu se mai întoarce, iar oportunitățile pierdute devin vieți ratate. Când noaptea e mai neagră, să știi că zorii se apropie.

Iubire.

Există mulți centri în personalitatea unui om, dar, asemenea unei papiote cu ață încâlcită, totul în el s-a amestecat. Mentea funcționează ca centru sexual, și din cauza asta a apărut sexul cerebral pervertit.

Îmi aduc aminte de o poveste...

Unul dintre nobilii de la curtea lui Napoleon s-a întors mai devreme dintr-o călătorie.

Sosind acasă, și-a găsit soția în brațele înaltului prelat al capitalei.

O clipă a rămas înmărmurit, dar apoi s-a dus cu foarte mare grație la fereastră și a stat acolo în picioare, binecuvântând oamenii de afară.

Soția lui l-a întrebat agitată: „Ce faci acolo?”

El a răspuns: „Monseniorul îmi îndeplinește mie funcțiile, așa că eu le îndeplinesc pe ale sale!”

Nu e normal ca astfel de lucruri să aibă loc în centrul minții, dar așa se întâmplă, și, firește, rezultatul se poate vedea pretutindeni. Există mai puțină inteligență, mai puțină conștientă, mai multă nebunie. Omul a devenit o ființă nebună.

Pentru ca mintea să fie sănătoasă, fiecare dintre centrii săi trebuie să-și facă treaba proprie, nu pe a altuia. Când toți centrii minții sunt înrădăcinați în ei înșiși, omul este și el înrădăcinat în el însuși. Iar a fi înrădăcinat în sine însuși înseamnă a fi sănătos.

Iubire.

Zorii sunt pe cale să se ivească. Acum, lasă în urmă visele cu sporovăieli ale nopții trecute și pregătește-te să întâmpini soarele.

Ultima stea de pe cerul dimineții se stinge. Uită de trecut și privește înainte, către viitor.

Rugăciunile tale au fost auzite și ușile către templul divinului sunt pe cale să se deschidă. Concentrează-te asupra lor. Nu lăsa ca ochii să-ți rătăcească încolo și înapoi. Nu lăsa ca urechile tale să audă nimic altceva. Nu lăsa ca inima ta să ceară nimic altceva.

Așteptare și stare de rugăciune, stare de rugăciune și așteptare.

Iubire.

Continuă să mergi pe cale. Simptomele sunt bune. Gangele meditației e încă la Gangotri, la izvoare, dar tânjește după momentul în care va ajunge la ocean, iar oceanul nu e departe. Dacă hotărârea ta e deplină, acel Gangotri va ajunge la ocean.

Lipsa de hotărâre este cea care creează distanța aceasta de ocean. Adună-ți hotărârea, fiindcă împrăștierea ei o împuținează. Tot așa cum acumularea de raze de soare se va transforma în foc, și acumularea de hotărâre se va transforma în putere. Puterea aceasta este în fiecare om. Puterea aceasta este un drept intrinsec. Trezește-o, adun-o. Somnul ei este lumea. Trezirea ei este eliberarea ultimă.

Iubire.

Nu, nimic nu stă în puterea omului, căci omul e un val în ocean – inseparabil de ocean.

Așa că nu sta să te gândești, ci pur și simplu trăiește: în clipa de față – aici și acum. Și nu compara. A compara două momente e curată nebunie. Momentele sunt atomice. Nu e chip să poți compara unul cu altul.

Faptul de a trăi reprezintă singura posibilitate – altă cale de a cunoaște nu există. Trebuie să știi că a trăi reprezintă singura formă de cunoaștere. Și atunci beatitudinea abundă, căci nicăieri în afară de o minte care compară nu există o lipsă a beatitudinii.

Iubire.

Toarnă, varsă, împrăştie sevă peste tot. Nu căuta să o ții pentru tine, împărtășește-o – căci, împărtășită, ea va crește. De îndată ce încetezi să o mai împărtășești, va muri.

Toate artele își au originea în impulsul acesta de a împărtăși seva. Seva, în dorința ei năvalnică de a se manifesta, devine artă. Devine un cântec. Devine o sculptură. Devine un Buddha, un Kabir, un Krishna.

Toarnă, varsă, împrăştie seva. Când te ridici, când te așezi; când dormi, când ești treaz – împărtășește-o.

Oprită, seva aceea devine otravă. Împărtășită, ea devine nectar.

Iubire.

Jocul existenței e încântător. Și lucrarea mea are loc tot prin opoziție, și poate că n-ar fi posibilă fără ea.

De aceea simt numai recunoștință față de aceia care mi se opun. Aceia care l-au răstignit pe Iisus n-au fost judecați corect, căci, fără ei, nimeni n-ar fi aflat despre Iisus. Crucea, temelia pe care a fost ridicat templul lui Iisus, a fost creată de dușmanii săi. Vai! De-ar fi știut ei. Dar Iisus a știut-o cu siguranță. Iisus chiar a spus: „Ei nu știu ce fac“.

Oamenilor ca Socrate nu li se dă otravă degeaba, cu siguranță e numai bună pentru ei, o merită, căci otrava aceea devine ea însăși nectarul pentru mesajele lor.

De aceea spun că jocul existenței e încântător!

Iubire.

Existența se îngrijește de aceia care încetează să-și facă griji pentru ei înșiși. Dar câtă vreme ești, îngrijorările acestea nu vor dispărea. De fapt, existența acelui „tu însuți“ e adevărata problemă; toate celelalte probleme nu sunt decât un ecou slab al acestei probleme fundamentale.

Ignorând această sursă fundamentală a problemelor, omul își irosește întreaga viață căutând să distrugă umbrele acestei surse. Dar precum capetele lui Ravana, nici nu apucă un cap să cadă că unul nou a și crescut deja. Ne luptăm întruna cu ramurile în vreme ce udăm în continuare rădăcinile. Atât de mare este idioțenia care se prezintă sub chip omenesc.

Dar cel care are în mâini ramurile poate să caute și rădăcinile. Nu lupta cu ramurile – ci, cu ajutorul lor, du-te în adâncime și caută rădăcinile.

Nu va fi acolo nimic care să te îngrijoreze. Sentimentul de „eu“, egoul, va fi acolo, dar simplul fapt de a-l vedea va fi suficient pentru a-l face să dispară. El poate trăi numai când e ascuns în întuneric.

Iubire.

Există spini pe calea adevărului – nu doi–trei, ci mulți –, dar în asta constă testul iubirii și al adevărului. Cei care doresc să găsească florile adevărului vor trebui să treacă prin acești spini.

Adevărul nu e ieftin. N-a fost niciodată și nu va fi niciodată. Plătește prețul – și nu te teme. Dincolo de crucifix se află tronul.

Iubire.

Nu confunda viața cu treburile zilnice. Acestea sunt necesare ca să poți trăi, dar nu sunt viața în sine. Cei care iau mijloacele drept scopuri cad zadarnic din centrul vieții.

Cel care nu poate fi gol, pentru care un moment neocupat devine o povară sau o mare plictiseală nu face decât să se amăgească pe sine și să se împiedice să se vadă pe el însuși și să vadă adevărul. Nu își dă voie să vadă futilitatea propriei vieți; nu își dă voie să vadă ceea ce este.

A continua să dormi învăluit de o astfel de amăgire de sine este bolnăvicios. Numai cel care poate fi beatific în momente neocupate e sănătos. Numai cel care nu e interesat să fugă de el însuși e sănătos. Numai cel care e pe deplin fericit și mulțumit de el însuși e sănătos.

Așadar, dacă simți furie, nu rezolvi nimic dacă te căiești. Dacă simți furie, trăiește-o, și cunoaște-o. Treci prin ea – bea-i otrava și arde în focul ei. Dacă trăiești total experiența focului furiei, vei ajunge să sari din el. Căința și altele asemenea sunt numai modalități de a perpetua furia. Cu ce te alegi după căință în afară de însăși starea care fusese acolo înainte de furie – iar furia va apărea din nou?

Căința este egoul în proces de restabilire de sine. Lacrimile căinței vin dintr-o minte vicleană – altminteri ar fi imposibil să te mai înfurii din nou, nu-i așa?

Calea către rai trece inevitabil prin iad. Dar cei care se pricep să închidă ochii se regăsesc pe ei înșiși în iad și rămân împotmoliți acolo.

Deschide ochii – nu te amăgi. Dacă furia își face apariția, atunci trăiește sentimentul că „eu sunt furia“. Nu fugi încolo și încoace. Rămâi cu faptele. Rămâi în foc. Apoi sari – din foc, din iad.

Dar mintea vicleană a omului spune: „Eu nu sunt un om rău, iar dacă furia apare în mine, ea apare în ciuda mea. Răul nu se află în mine. Răul se află în circumstanțe“ sau: „Răul e în celălalt“. Înțelege astfel de viclenie. Astfel de viclenie e foarte costisitoare, căci iadul e construit pe temelia ei.

Privește furia. Nu te ocupa cu găsirea cauzei ei: așa ceva va însemna că eviți să vezi furia. Singurul lucru care te poate salva de furie este să o vezi.

Omul e singur – absolut singur. De aceea există iubirea. De aceea există rugăciunea. Dar căutarea aceasta e sortită eșecului. E sortită eșecului deoarece omul nu poate găsi pe nimeni altcineva decât pe sine însuși. Așa e destinul lui. Așa e legea.

De aceea iubirea și rugăciunea care se nasc din pasiunea căutării celui alt vor sfârși mereu în suferință. Nimeni nu e de vină când face asta; e de vină doar ignoranța cu privire la legile vieții, dar vor fi nevoiți toți să suporte consecințele ignorării lor.

Da, există și o altă iubire, există și o altă rugăciune, dar acestea vin din căutarea de sine și din ajungerea la sine însuși. Atunci iubirea nu înseamnă a cere, ci a da. Atunci rugăciunea nu e o dorință, e recunoștința unei minți recunoscătoare.

Iubire.

Nu eu, ci existența însăși e cea care te-a acceptat. Sunt eu pe undeva? Uită-te – mă vezi pe mine pe undeva? În momentul în care am renunțat la mine însumi, am devenit transparent. De aceea oricine are ochi poate să vadă prin mine.

Tu ai astfel de ochi. Lasă deoparte timiditatea și privește – mă vezi pe mine undeva? Nu e cu puțință. Acum, doar existența este. Iar când spun „eu“ – tot existența e cea care spune asta.

Așadar, de multe ori „eu“ al meu nu pare nici măcar a fi umil, pentru că nu e al meu deloc. Iar în cazul celui sau celei căreia îi aparține, despre ce umilință, despre ce ego se poate vorbi?

Iubire.

Semnele sunt foarte bune. Destinația nu e prea departe. Continuă să mergi înainte într-o stare de rugăciune. Indiferent ce se întâmplă, indiferent ce experiențe au loc, ele sunt prețioase. Dar nu te gândi la ele; rămâi un martor al lor. Într-o astfel de stare, gândurile ar fi o piedică. Analiza va fi foarte fragilă.

Interpretarea va fi distructivă. Tot mai multe revelații unice își vor face apariția pe măsură ce mergi pe cale, dar de fiecare dată să nu faci altceva decât să te uiți la ele și să continui să mergi mai departe. Nu trebuie să te oprești pentru ele, nici măcar o singură clipă.

De acum înainte, disciplina ta spirituală va consta din a nu te opri din drum pentru astfel de revelații. Nimic altceva nu mai e de făcut; fii un simplu privitor. Momentele acestea sunt un test.

Și reține: numai unul dintr-o mie pornește în direcția asta; dintre cei care pornesc pe drumul ăsta, numai unul dintr-o mie continuă să meargă, iar dintre cei care continuă să meargă, numai unul dintr-o mie ajunge.

Dar în ceea ce te privește pe tine sunt complet optimist.

Iubire.

Gândirea are o energie hipnotică. De aceea devii ceea ce gândești. Sădește semințele gândurilor cu foarte mare atenție, căci ceea ce sădești, aceea vei culege.

Dacă crezi că ești lipsit de curaj, vei deveni astfel. Dar reține: gândești asta nu fiindcă așa ești. Dimpotrivă, „ești“ așa din cauză că așa gândești despre tine.

Omul este ceea ce crede despre sine că este. Toate formele care ne sunt date sunt proiecții mentale. De aceea, atunci când nu există gânduri, nu există nimeni. De aceea, atunci când nu există gânduri, există doar ceea ce e fără de formă. De aceea, atunci când nu există gânduri, există numai ceea ce este lipsit de atribute.

Conștiința fără gânduri este dumnezeire.

Dacă vrei să dai o formă unui lucru, dă-o în mod inteligent, în caz contrar mai bine nu i-o da deloc. Dacă vrei să gândești, fii cu băgare de seamă. Altminteri, nu sări în nici un gând fără băgare de seamă. Dacă vrei să fii ceva, fă-o cu chibzuință. Da – dacă vrei să nu fii, atunci nu e loc pentru gânduri.

Dar a fi fără gânduri e primejdios, căci atunci formele vor deveni urâte și distorsionate.

Dacă nu poți încă să cauți adevărul, atunci măcar caută frumusețea. Și atunci căutarea frumuseții te va duce în cele din urmă la căutarea adevărului, căci adevărul este frumusețea absolută, iar ceea ce este fără de formă este forma perfectă.

Iubire.

Acum, nu mai amâna; cufundă-te în meditație. Ai amânat deja prea mult. Încearcă să-ți amintești că asta a fost dorința ta de multe vieți încoace. Adu-ți aminte de asta acum – fii hotărât acum. Fără curaj, viață după viață se va scurge pe lângă tine.

Fără hotărâre, ocazie după ocazie va fi irosită zadarnic.

Fără hotărâre, viața nu e decât un vis.

Dacă există hotărâre, până și visele vor deveni realitate.

Dacă nu există hotărâre, până și realitățile vor rămâne vise.

Hotărârea e alchimia care transformă pietrele și pietricelele în diamante.

Iubire.

A-ți da seama că ești neștiutor reprezintă o mare realizare. Este o condiție esențială pentru a intra în templul cunoașterii. Cunoașterea ta dispare; asta e bine. Cunoașterea împrumutată sfârșește întotdeauna prin a se dovedi inutilă. Dacă nu se întâmplă așa, va fi pericol.

Ascunderea ignoranței nu înseamnă cunoaștere. Uitarea ignoranței nu reprezintă cunoaștere, chiar dacă oamenii așa îi spun de obicei. Și genul acesta de cunoaștere va bloca drumul oricărei cunoașteri reale, împiedicându-o să intre. Aruncă fără milă o astfel de cunoaștere. Arunc-o ca pe un gunoi. Și nu te uita în urmă după ea. Mergi înainte – înainte, unde soarele cunoașterii strălucește – în cunoaștere de sine, în meditație, în iluminare.

Iubire.

Am să fac pentru tine tot ceea ce e posibil, și chiar și ceea ce nu e posibil, fiindcă nu există nimic care să fie imposibil. Ajutorul îți e oferit în multe feluri, atât vizibile, cât și invizibile. Beneficiezi de el. Încet, încet, îți va deveni și mai limpede lucrul acesta. E nevoie de un pic de timp pentru ca mintea să învețe să perceapă invizibilul, dar fiecare experiență pe care o ai privește-o în mod meditativ, cu ochii închiși. Atunci, încetul cu încetul, cel de-al treilea ochi va fi activat.

Simțurile care ți-au devenit familiare până acum nu-ți vor fi de nici un folos pe tărâmurile invizibilului, căci ele au limitările lor. Viziunile acelea sunt subtile și nonfizice.

Un prim contact al tău cu ele, chiar dacă mai slab, s-a produs deja.

E un lucru bun, și mă bucur pentru asta.

Iubire.

Viața e un vis, un curcubeu care se întinde între naștere și moarte. Este, și totuși nu este. Când nu este, tot nu se schimbă nimic.

Așa că lasă deoparte grijile legate de corp și caută-ți sinele, conștiința – ceea ce este în corp, dar nu este corpul.

În momentul în care devii conștient de această stare lipsită de corp, totul va fi transformat, ca și cum ar fi miezul nopții și cu toate astea soarele ar răsări deodată, sau ca și cum Gangele ar apărea deodată în deșert. Totul va fi transformat. Așadar nu pierde timpul cu griji fără sens sau cu speranțe fără sens. Căci în viață nu există altă speranță în afară de suflet.

Iubire.

Mintea e precum flacăra unei lămpi care pâlpâie într-o rafală de vânt. Va oscila. Va cădea pradă îndoielii. Va continua să fie schizofrenică.

Trebuie să treci dincolo de ea. Distanțează-te de ea. Ridică-te deasupra ei. Las-o în urmă – las-o jos.

Tu nu ești mintea. Tu ești doar acel ceva care cunoaște mintea – care îi cunoaște tremurul, îndoielile. Rămâi înrădăcinat în această cunoaștere. Rămâi și găsește desfătare în această postură de privitor. Fii pur și simplu martorul care o privește. Și apoi, din această transcendență, mintea va deveni calmă.

Tot așa cum atunci când o rafală de vânt se oprește, flacăra lămpii nu mai pâlpâie. Identificarea cu mintea e precum rafalele de vânt. Când identificarea dispare, furtunile se opresc. Iar când nu există furtuni, există beatitudine.

Iubire.

Nu fără motiv cântă Meera că patul iubirii iubitului e o cruce. Chiar așa este. Sau poate că crucea e un pat al iubirii?

Dar în beatitudinea căutării iubitului, nu îți faci griji cu privire la cruci. Spinii aflați pe drumul iubirii devin deodată flori. Acolo până și întunericul devine lumină, iar otrava, nectar.

Nefericiți sunt aceia care nu știu că o astfel de otravă e nectar. Dar tu începi să știi lucrul acesta, și vei ajunge să-l știi din ce în ce mai bine. Așa că nu e deloc surprinzător dacă aceia care nu știu lucrul acesta au început să te invidieze.

Iubire.

Sannyas este cea mai mare răzvrătire – împotriva lumii, a societății, a culturii. E o schimbare a valorilor.

E o revoluție înăuntrul individului, făcută de către individ, pe cont propriu. De aceea trebuie îndurate fel și fel de greutăți. Individul va întâmpina rezistență. Va fi ridiculizat. Trebuie să devii un martor al tuturor acestora. Acesta este testul. Și prin intermediul lui vei fi rafinat și vei ieși din toate acestea mai strălucitor.

Fii recunoscător acelor care te hărțuiesc, căci ei îți oferă o ocazie să fii testat. Îndură totul cu umilință. Acceptă totul cu mulțumire. Și atunci vei afla că nimeni nu îți este dușman în această lume cu excepția propriului ego.

Iubire.

Sigur că viața e o provocare – una multidimensională. De aceea nu e viața statică, ci dinamică. La nesfârșit. Așa că aceia care nu iau viața ca pe o provocare nu trăiesc deloc, ei doar mor lent. Întreaga lor viață, de la naștere la moarte, progresează într-o singură direcție – către moarte. Destinația lor e fixă, fiindcă obiectivul lor e moartea.

Viața e nesigură, fiecare moment e nou: neplanificat, neașteptat. Nu se pot face previziuni despre viață. Nu există astrologie pentru viață. Orice astrologie e despre moarte. Tocmai de aceea viața e o provocare, iar moartea e o odihnă.

Viața e o luptă, dar moartea e o odihnă numai pentru cei care au trecut prin lupta vieții. Pentru cei care n-au trăit, moartea nu aduce decât frică. Pentru cel care e viu, moartea pur și simplu nu există. În urma luptelor vieții îți câștigi o moarte odihnitoare. Aceasta se câștigă trăind.

De aceea, cel care are parte de o moarte câștigată prin efortul său ajunge la nemurire. Ca un Iisus, ca un Socrate. Câștigă-ți moartea – aceasta este singura provocare esențială a vieții.

Iubire.

Nu-ți fie frică. Permite oricărui lucru care îți apare în meditație să se întâmple.

Dacă mintea e într-un catharsis, n-o opri. Acesta este singurul mod de a se purifica. Tot ceea ce e reprimat în inconștient va ieși la suprafață. Lasă-i cale liberă, ca să te poți elibera. În momentul în care reprimi, meditația e irosită. Și abia când vei fi eliberat de ceea ce e reprimat în tine, meditația va fi realizată.

Așa că întâmpină cu bucurie fiecare lucru care iese la suprafață, ajută chiar acest proces, căci o lucrare care ia mult timp atunci când se produce singură va fi dusă la bun sfârșit în scurt timp dacă există ajutor.

Iubire.

Ești acceptat – ești acceptat de-a pururi, exact așa cum ești.

**Ușile templului existenței sunt mereu deschise, în mod necondiționat.
Nimeni – în afară de omul care nu e capabil să se accepte pe sine – nu e respins în templul existenței.**

Dar responsabilitatea pentru non-acceptare e numai și numai a noastră.

**Autocondamnarea e nereligioasă – poate singura nereligiozitate.
Autocondamnarea e singurul păcat original, deoarece persoana care se condamnă pe sine va fi incapabilă să se ofere pe sine existenței.**

În viață, numai floarea care înflorește ca urmare a acceptării totale de sine poate fi oferită la picioarele divinului.

P.S. Transmite dragostea mea lui Soodji. Cum se mai simte acum? A avea grijă de el reprezintă sadhana ta, meditația ta.

Iubire.

A ajunge la meditație nu e o chestiune de timp. E o chestiune de voință.

Dacă voința e deplină, meditația poate apărea în orice moment.

Dar o minte lipsită de voință poate rătăci viață după viață.

Intensifică voința. Cristalizează voința. Fă ca voința să fie totală.

Atunci meditația va bate la ușa ta singură.

Mintea te va chinui fără îndoială atât timp cât nu există meditație. Mintea nu e altceva decât o denumire pentru absența meditației. Tot așa cum întunericul este denumirea pentru absența luminii – exact la fel.

Când lumina vine, întunericul va dispărea.

Când meditația vine, mintea va pleca. Așadar cufundă-te în meditație acum. Orice altceva va urma de la sine.

Iubire.

De ce îți pierzi speranța? Nu e cumva disperarea doar un rezultat al speranței extreme? De ce te întristezi? Nu e cumva tristețea doar umbra așteptărilor extreme? Dacă disperarea e totală, ea nu lasă loc pentru și mai multă disperare. Dacă tristețea e totală, chiar și tristețea se transformă în celebrare.

De aceea spun: renunță la orice dualitate. Renunță la toate jocurile de lumină și umbră. Trezește-te și cunoaște că ceea ce este – este. Dacă e întuneric, atunci e întuneric. Dacă e moarte, atunci e moarte. Dacă e otravă, atunci e otravă. Și apoi privește: unde e întunericul? Apoi caută: unde e moartea?

Întunericul se găsește în dorința de lumină. Moartea se găsește în râvna nesfârșită întru viață. Iar otrava nu e altceva decât o căutare a elixirului nemuririi.

Iubire.

Lumea nu e nici nefericire, nici fericire.

Ceea ce căutăm devine lumea. Ceea ce vedem noi în afară devine lumea noastră. Fiecare dintre noi este creatorul lumii sale. Dacă fiecare moment al vieții îți aduce nefericire, atunci undeva trebuie să fie o hibă în modul tău de a privi lumea. Iar dacă tot ce poți vedea e întuneric pretutindeni în jur, atunci cu siguranță ai închis acei ochi care pot vedea lumina. Gândește-te încă o dată la tine. Uită-te din nou la tine. Dacă îi învinovățești pe alții, nu vei putea să îți cauți propriile greșeli. Dacă dai vina pe împrejurări, nu vei putea să cercetezi în profunzime rădăcinile propriului tău punct de vedere mental.

De aceea, indiferent care sunt împrejurările în care te afli, trebuie să începi întotdeauna prin a căuta cauzele în tine însuși. Cauzele se găsesc mereu în noi înșine. Dar ele par întotdeauna să se afle în ceilalți. Dacă eviți această înțelegere greșită, va fi dificil să te mai agăți de nefericire. Ceilalți funcționează doar ca niște oglinzi. Fața e întotdeauna a noastră.

Viața poate fi o mare celebrare, dar trebuie să ne recreăm de la zero. Lucrarea aceasta nu e dificilă, căci în momentul în care vedem nebunia ce caracterizează modul nostru de a privi lumea, nebunia aceea începe să se stingă și un om nou prinde a se naște.

Iubire.

Sannyas este corul muzical a tot ceea ce e bun, frumos și adevărat în viață.

Fără sannyas nu există parfum în viață. Viața în sine nu e mai mult decât rădăcini. Câtă vreme floarea sannyasului nu înflorește, viața nu va ajunge la sens, la beatitudine și la recunoștință.

Sunt extrem de fericit să aflu că acest moment prețios al autorevoluției a sosit în viața ta. Am văzut momentul acela în ochii tăi. Tot așa cum în zori, înainte să răsară soarele, cerul are nuanțe roșietice, eu am văzut acele culori de început de zi răspândindu-se peste inima ta.

Păsările cântă un cântec de bun venit, iar plantele adormite se trezesc. Nu e cazul să mai amâni. Nu e deja suficient de târziu?

Iubire.

În afară de abandon – de renunțarea totală – pur și simplu nu există cale de a ajunge la templul dumnezeirii.

Lasă totul în seama vieții. Nu căra pe cap o povară inutilă. „Orice vrea viața” – păstrează de-a pururi sutra asta în memorie. Iisus a zis: „Facă-se voia Ta”. Spune-ți și tu în permanență lucrul ăsta. Lasă-l să reverbereze de la conștient până la inconștient.

Treaz sau adormit, permite acestui refren să înceapă să se facă auzit în tine, și atunci, în orice clipă, când abandonul tău devine total, iluminarea va avea loc. La capătul stării de abandon este iluminarea. Dispersarea de sine este abandon. Spune: „Orice vrea viața” și privește în tine.

Nu vezi cum ceva se năruie și dispare? Nu vezi cum ceva nou și nefamiliar ia naștere?

Iubire.

Nu lupta cu tine însuși. E zadarnic, căci nu se ajunge niciodată la vreo victorie printr-o astfel de luptă. A lupta cu tine însuși nu e altceva decât o sinucidere graduală. Acceptă-te, cu bucurie, cu grație. Tot ceea ce este, e bine. Și sexul, și furia, căci tot ceea ce este vine din existență. Acceptă ceea ce este și înțelege ceea ce este. Caută și dă la iveală posibilitățile interioare ascunse.

Și atunci chiar și sexul va fi văzut ca o sămânță a dumnezeirii, iar furia va deveni ușa către iertare. Răul nu e un dușman al binelui. Ci răul e doar un bine care a fost blocat.

Iubire.

Lumea e un vis, un vis văzut cu ochii deschiși. Ceea ce e între naștere și moarte nu e adevărul, căci adevărul nu are nici naștere, nici moarte. Toate nașterile sunt un vis; toate morțile sunt de asemenea un vis. Ceea ce are un început și un sfârșit e un vis. Ceea ce nu are început și sfârșit e adevărul.

În absența unei căutări a unui astfel de adevăr, viața e zadarnică – iar lucrul interesant e că acest adevăr se află înăuntrul nostru. Nu trebuie să te duci nicăieri ca să-l cauți – nici la Kashi, nici la Kaaba. Nu trebuie să aștepti sosirea viitorului sau a unei oportunități de a-l căuta. E disponibil acum și aici. Dar omul îl caută pretutindeni, mai puțin în el însuși. Drept rezultat, el ajunge pretutindeni, numai în el însuși nu, iar cu prețul de a se pierde pe sine, el găsește orice altceva. În felul acesta, cel care ar fi putut să devină împărat devine un cerșetor și o face neforțat de nimeni. Nu mai cădea pradă unei astfel de falsități.

Pătrunde adânc în meditație, ca să poți cunoaște adevărul privitor la tine însuși. Înțelege visul acestei lumi, ca să poți cunoaște adevărul privitor la tine însuși. Caută ceea ce e nenăscut și neștiut, ca să poți găsi ceea ce e nemuritor.

Iubire.

Străduiește-te în direcția meditației, și toate problemele minții vor dispărea.

De fapt, mintea e problema. Tot restul problemelor sunt doar ecouri ale minții. A lupta cu fiecare problemă separat nu va rezolva nimic. A lupta cu ecourile e ceva zadarnic. Nu va exista alt rezultat decât înfrângerea. Nu tăia crengile, fiindcă în locul unei crengi vor crește alte patru. Când tai crengile, copacii cresc și mai mult.

Dacă ai de gând să tai ceva, taie rădăcinile, fiindcă tăind rădăcinile, ramurile vor dispărea de la sine.

Mintea este rădăcina. Taie rădăcina aceasta cu ajutorul meditației. Mintea este problema. Meditația e soluția. Nu există soluție în minte. Nu există problemă în meditație, fiindcă nu există meditație în minte, și nu există minte în meditație.

Absența meditației este mintea. Absența minții e meditația. De aceea spun: străduiește-te în direcția meditației.

Iubire.

Eu sunt mereu cu tine.

Ori de câte ori șovăi în meditația ta, adu-ți aminte de mine și vei vedea că ajutorul vine prin mâini invizibile. Forțele care se pot vedea nu sunt singurele forțe. De fapt, ele nu sunt decât niște pâraie infime în spatele cărora se află oceanul forțelor invizibile, iar sursa lor e de asemenea invizibilă.

Dar a primi ajutor de la invizibil este o artă, poate cea mai înaltă artă. Lăsându-te tăcut, neputincios în mâinile invizibilului, lași să se creeze o legătură cu imensitatea de dincolo.

Deocamdată, eu funcționez doar ca o scară intermediară. În momentul în care stabilești un contact direct, va trebui să lași în urmă scara. Trebuie să urci pe scară, dar apoi să pășești dincolo de ea.

În prezent îți amintești de mine, dar mai târziu mă vei uita. Dar numai cel care și-a amintit la început va fi capabil să uite!

Iubire.

Dacă ai fi într-adevăr lipsit de valoare, ar fi ușor să te fac valoros.

În ce constă dificultatea de a-l trezi pe cel adormit? Dar dificultatea de a-l trezi pe cel treaz e mare! Nu-i așa? Nimeni nu e lipsit de valoare – în asta constă dificultatea. Nimeni nu e lipsit de merit – în asta constă dificultatea. Dumnezeuirea e prezentă în absolut fiecare părticică a universului, așadar despre ce lipsă de merit vorbești tu? Numai Dumnezeuirea există, nimic altceva; așadar unde e această lipsă de merit?

De aceea, trebuie doar să îți aduci aminte de sinele tău. Adu-ți aminte. Adu-ți aminte. Și adu-ți aminte că eu sunt mereu alături de tine. Nu în casă – sunt prezent în inima ta. Închide ochii și vezi. Nu sunt eu acolo?

Iubire.

Fructul a început să se ivească pe pomul meditației.

Dansează, bucură-te și mulțumește existenței. O sete de vieți întregi e pe cale să fie astâmpărată. Ceea ce ți-ai dorit mereu e pe cale să se întâmple. Nu te teme, indiferent ce se întâmplă.

Rămâi un martor beatific, chiar dacă moartea pare să vină, fiindcă iluminarea e dincolo de moartea ce apare în meditație. Iluminarea e nemurire. De acum înainte va fi un urcuș abrupt, fiindcă vârful e aproape. Dar continuă să mergi înainte cu răbdare și într-o stare de rugăciune. Ori de câte ori rămâi împotmolit sau ți se pare că ai rătăcit calea, sau începi să-ți pierzi curajul, sau îndoiala pune stăpânire pe tine, adu-ți aminte de mine imediat. Dar pe cât posibil, nu mă chema pentru chestiuni de fiecare zi. Luptă-te singur cu situațiile acestea. Numai când nu ai altă cale și te vezi neajutorat, numai atunci cheamă-mă pe mine. Deși, chiar și fără să mă chemi tu, eu voi continua să fac tot ceea ce trebuie.

Iubire.

Nu îți face griji.

În viață nu există ceea ce se cheamă griji. Înțelege că totul e un vis. Chiar este. Ceea ce azi e, iar mâine nu e altceva decât un vis.

Nu te cufunda prea mult în el. Grijile se nasc din această cufundare. Ieși din vis. Distanțează-te puțin, și apoi privește lucrurile. Fii oarecum un privitor.

A te cufunda într-un vis înseamnă a suferi, iar a te trezi în timp ce visezi înseamnă să risipești visul. Iar asta este în sine beatitudine.

Iubire.

Viața este într-adevăr incompletă fără dumnezeire.

De aceea îți pare incompletă. Însă faptul că ești conștient de acest gol, de acest caracter incomplet e un fapt fericit, căci din această conștientizare și datorită acestei conștientizări, Athato brahman jigyasa: acum începe explorarea absolutului.

Nu evita o astfel de conștientizare, nu fugi de un astfel de gol, nu fugi de o astfel de înțelegere, chiar dacă mintea îți va sugera să fugi, iar fuga aceea îmbracă forma lumii.

Lumea e o fugă de tine însuși. Toate treburile cu care se mențin oamenii ocupați reprezintă o fugă de ei înșiși; un efort zadarnic de a umple golul. Astfel că din această cursă a lor nu va rezulta decât suferință.

Dumnezeirea e cea de care avem nevoie, dar noi umplem golul acela cu lucruri. Religia e cea de care avem nevoie, dar noi umplem golul cu bani. Sinele e cel de care avem nevoie, dar noi umplem golul cu celălalt. Și atunci obținem totul, totuși nu obținem nimic. Atunci golul devine din ce în ce mai intens.

Prețioase sunt astfel de momente, căci ele sunt momentele în care alegem și decidem.

Așadar poți alege fie să fugi, fie să nu fugi. Dacă alegi să fugi, atunci rezultatul va fi cel obișnuit. Viață după viață, rezultatul a fost mereu același.

Oprește-te acum, și nu alege fuga. Nu fugi de gol – ci învață să te simți confortabil în acel gol. Nu umple golul, ci permite golului să te umple pe tine complet. Atunci va avea loc transformarea aceea care se numește sannyas. Și vei ajunge la acel punct în care orice gol s-a risipit.

Dar reține, lucrul acesta nu se întâmplă la nivel intelectual. Nu gândi: cunoaște acum, percepe acum.

N-ai gândit și n-ai chibzuit deja destul?

Iubire.

Nu te grăbi.

Fii răbdător. Răbdarea hrănește solul meditației. Continuă să hrănești meditația. Fructul nu are cum să nu apară. El apare întotdeauna. Nu-ți face griji în privința fructului, căci însăși îngrijorarea ta îi va stingheri apariția.

Însăși îngrijorarea aceea te va distra de la meditație.

Meditația are nevoie de atenția ta deplină. O ființă divizată nu va reuși. Parțialitatea nu va reuși. Meditația nu e posibilă fără totalitatea ta.

Așadar focalizează-te asupra actului meditației și lasă fructul meditației în mâinile existenței. Fructul acela va veni, căci cufundarea totală în meditație îi dă naștere.

Iubire.

**Îți văd – pot să îți văd – mintea: un suflu când fierbinte, când rece.
Picioarele tale șovăind pe cale; când rătăcindu-se, când regăsind calea –
privesc toate astea.**

**Simt compasiune. Orice pot să fac, orice se poate face, fac. Și totuși nu pot
să grăbesc lucrurile, căci fiecare sămânță are nevoie de un timp al ei ca să
încolțească. E obligatoriu să aștepti tot acest timp.**

**Mai mult decât atât, mintea omenească poate căuta să gestioneze simultan
două posibilități contradictorii, și atunci situația va deveni și mai complexă.**

Nu vezi și singur că te-ai urcat simultan în două bărci?

Iubire.

Viața nu e divizată – nici în timp, nici în spațiu.

Dacă viața e ceva, ea e nedivizare – o curgere neîntreruptă. Trecut, prezent și viitor reprezintă linii trasate de om pe curgerea neîntreruptă a timpului. În realitate, ele nu există nicăieri altundeva decât în mintea omului. Mintea e timp.

Spațiul e de asemenea nedivizat. Eu nu mă sfârșesc la granițele trupului meu – de fapt, granița mea e nemărginirea întregului. Dar mintea nu poate sta fără să dividă. E ca o prismă: divizarea e însăși natura ei. Trecând prin minte, raza existenței e divizată în multe raze și culori diferite.

Cea care e una la rădăcină se multiplică la nivelul ramurilor. Rădăcina e veșnică – fără de început și fără de sfârșit. Ramurile sunt temporare – ele au un sfârșit și un început. Ramurile se schimbă. Rădăcinile sunt permanente. Rădăcinile nici nu se schimbă, nici nu pot fi schimbate. Da, se poate dori schimbarea, dar atunci o astfel de dorință te aduce inevitabil la eșec și suferință. Ramurile continuă să se schimbe. Nu poți împiedica schimbarea lor. Dar o stare de neschimbare poate fi dorită cu siguranță, și atunci o astfel de dorință va duce inevitabil la eșec și la suferință. Occidentul e în primul tip de eșec și de suferință. Orientul e în al doilea tip de eșec și de suferință.

Până acum, omul n-a fost capabil să producă o cultură care nu doar să aibă succes, dar să dea și roade. Numai atunci când este un echilibru armonios între cele două adevăruri despre care vorbesc – adevărul rădăcinilor și adevărul ramurilor, legea permanenței și legea schimbării – poate să ia naștere o cultură care nu e polarizată și unilaterală, care folosește tensiunea polarităților opuse așa cum fac arhitecții când construiesc intrări cu arcade din cărămidă.

Adevărul vieții este anekant, multiplicitatea. Curentul vieții curge întotdeauna între două țărături de polarități opuse.

Iubire.

Apropierea și distanța sunt niște vise. Adevărul e unitate. De aceea chiar și atunci când ești foarte aproape, nu există apropiere, și chiar și atunci când ești departe, nu există distanță. Totul se întâmplă într-un vis – și totuși nimic nu se întâmplă, și de aceea e un vis.

Acum, întrerupe visul. Ai văzut multe vise – viață după viață. Acum, trezește-te. Ai văzut fericirea – ai văzut tristețea. Ai avut nașteri – ai avut morți, dar acum, trezește-te în viață. Acum, rămâi în beatitudine. Uită de apropiere; uită de distanță.

Acum, caută unitatea.

Iubire.

Sunt cuprins de beatitudine la aflarea veștii că ești în beatitudine.

Beatitudinea e natura sinelui tău; de aceea tânjești după ea.

Nefericirea e antinatură. E o cădere din sine. De aceea încerci să te eliberezi de ea.

Durerea vine din faptul că nu suntem ceea ce suntem noi. Tensiunea apare din cauză că nu suntem ceea ce suntem noi. În momentul în care te stabilești în tine, apare sănătatea. În momentul în care te întorci la tine, apare pacea.

Rătăcirea e la circumferință. Te stabilești în tine la centru. Ai avut o primă străfulgerare a stabilirii în tine. Prima rază din centrul tău te-a atins. Acum, va trebui să te duci încă și mai adânc – căci numai atunci când până și centrul sinelui e lăsat în urmă se ajunge la profunzimea totală a sinelui.

Iubire.

Ziua de astăzi e suficientă pentru a trăi.

A-ți face griji în legătură cu ceea ce are să vină mâine e suficient pentru a distruge ziua de azi. Dacă vor lua naștere secte, atunci se vor naște și oamenii care le vor distruge. Crezi că distrugătorii ca mine își vor înceta complet munca?

Trebuie să se construiască și trebuie să se distrugă. Trebuie să se distrugă și trebuie să se construiască. Iar aceia capabili să vadă aceste două lucruri ca pe cele două fețe ale aceleiași monede se eliberează de ambele.

Adevărurile moarte se numesc tradiție, dar ceea ce se naște are să și moară. Nu poți împiedica copiii să se nască din cauză că te temi că mâine va fi nevoie să fie săpat un mormânt pentru ei. Doar fiindcă niște cadavre au fost cândva vii nu înseamnă că mai sunt și acum. Nașterea va continua, dar moartea va continua și ea.

O religie se naște, dar când moare, devine o sectă. Sectele trebuie să se ducă în mormânt. O religie se va naște din nou, și din nou se va forma o sectă. Cei care luptă pentru nașterea religiei sunt cei care vor da în cele din urmă naștere unor secte noi. Iar cei care fac ca o religie să renască vor trebui să joace un rol în drama luptei împotriva celor din exact aceeași religie.

Upanișadele pretind să lupte împotriva Vedelor. De aceea denumirea lor e Vedanta, însemnând cel care pune capăt Vedelor. Ce ironie! Vedele sunt cele pe care le restabilesc, și Vedele sunt cele împotriva cărora luptă. Buddha luptă împotriva Upanișadelor – și nu există Vedantic mai mare decât Buddha. Shankara luptă cu Buddha; și cine e un budist mai mare decât Shankara?

Iubire.

Dacă există iubire, nu există întrebări, căci iubirea e mereu gata să piardă totul.

Dar dacă nu există iubire, atunci nu există decât întrebări și iar întrebări. Dacă se întâmplă asta, atunci va fi nevoie de consolări și alte astfel de lucruri.

Iubirea e nebună sau oarbă. Dar nebunia iubirii are infinit mai multe binecuvântări decât faptul de a fi rațional și lipsit de iubire. Și merită infinit mai mult să îmbrățișezi orbirea iubirii decât să îmbrățișezi ochi lipsiți de iubire.

Dar iubirea este atunci când este, iar atunci când nu este, nu este. Ar trebui să înțelegi clar dacă o astfel de nebunie, o astfel de orbire este sau nu prezentă. Căci dacă nu există iubire, ci doar nebunie, dacă nu există iubire, ci doar orbire, atunci ar trebui să asculți cu atenție ce spune societatea – căci în astfel de situații, se va dovedi în final că societatea are dreptate. Și reține că iubirea nu se coboară niciodată la a gândi astfel de lucruri.

Dacă se poate spune ceva despre iubire, se poate spune că ea înseamnă risc. Iubire înseamnă să te lași în brațele necunoscutului. Iubirea este un salt în nesiguranță. Societatea e un sistem de siguranță. De aceea lupta e atât de firească. Dar lupta aceea nu are loc, așa cum pare, între individ și societate. Lupta se dă între siguranța și nesiguranța la nivel personal.

Dacă există iubire, atunci unde e societatea? Dacă nu există iubire, atunci ce altceva există în afară de societate?

Iubire.

Continuă să te îmbăiezi în apa meditației. Floarea sannyasului va înflori negreșit. Dar e nevoie de un efort constant. Ecoul meditației trebuie să răsună în fiecare respirație a ta.

Sannyasul e ușor, dar nu e ieftin. Iar motivul pentru care nu e ieftin e acela că e ușor. A ajunge la ceea ce e simplu reprezintă cel mai greu lucru din viață.

Meera a zis: „Planta iubirii a crescut pentru că am udat-o cu lacrimile mele“. Pentru Meera, iubirea e meditație. Pentru tine, meditația va fi iubire. Însă ambele reprezintă poli ai unei singure realități.

Iubire.

Sursa eșecului nu rezidă în eșec. De aceea, în ciuda încercărilor repetate de a-l ucide, omul nu a reușit să ucidă eșecul. Și de aceea nici tu nu vei fi capabil s-o faci.

Poate că ai citit povești în care un demon își ascunde viața într-un papagal sau într-un alt animal, iar apoi demonul poate fi ucis numai când pasărea sau animalul în care se ascunde viața lui va fi ucis.

Eșecul e protejat în același fel. Viața lui nu se găsește în el. Viața lui se găsește în dorința arzătoare de succes. De aceea nici un om care își dorește succesul nu poate fi eliberat de eșec – fiindcă numai cei care se eliberează de succes se pot elibera și de eșec.

Ai scris despre complexul tău de inferioritate, care se amplifică din cauza eșecurilor tale. Nu, frate al meu! Analiza ta a pus boul în spatele carului. Inferioritatea nu se amplifică din cauza eșecurilor; dimpotrivă, din cauză că te simți inferior, vrei succes.

De aici vine eșecul.

Dar de ce te simți inferior? Fiecare om este așa cum este: unic, fără seamăn, incomparabil. Comparația e imposibilă, dar comparația e predată tuturor. Comparația e condiționarea ta. Înțelege această condiționare eronată, periculoasă și care vădește ignoranță, fiindcă a-ți da seama că răul e rău înseamnă a te elibera de el.

Iubire.

Oceanul e unul singur. Așa că valurile, care par a fi multe, nu pot nici ele să fie multe.

În fiecare val se află același ocean. Numai el intră, numai el iese. Valurile se văd fiindcă ele sunt urmele lăsate de ocean, în venirea și plecarea lui. Dar valurile, pur și simplu, nu sunt.

Doar oceanul este, însă cele care se văd sunt valurile, în vreme ce oceanul rămâne nevăzut.

Cuvintele se văd, dar adevărul nu. Corpurile se văd, dar ființa nu.

Iubire.

**Oceanul are grijă de valuri, iar valurile sunt de-a pururi lipsite de griji.
Cerul are grijă de stele, iar stelele sunt de-a pururi beatifice.**

**Însă omul își face griji: el se cufundă în nefericire, e întunecat de suferință,
deoarece cade în nebunia de a-și purta de grijă prin el însuși.**

Iubire.

A te pierde pe tine însuși înseamnă a obține totul. Însă pierderea aceea de sine trebuie să fie totală, căci dacă chiar și o parte din sine e păstrată, totul e păstrat. E ori nimic, ori totul. Nu există cale de mijloc. Pentru sine, nu există cale de mijloc.

Iubire.

Când lumea devine un joc beatific, are loc sannyasul.

Un om al lumii trăiește cărând după el lumea ca pe o povară. A ști că lumea e doar un joc înseamnă sannyas.

Sannyasul nu se opune lumii; ci el îți transformă atitudinea față de lume.

Și totul – fericire și nefericire, atașament și aversiune, faimă și uitare –, totul se schimbă în momentul în care atitudinea noastră se schimbă. Atitudinea noastră, însuși modul nostru de a privi lumea ne modelează viața.

Și nici nu e sannyasul argument sau teorie. În viziunea mea, argumentările, teoretizările apar când nu privim lumea prin ochii sannyasului.

Sannyasul nu e altceva decât desfătarea supremă, căci sannyas înseamnă să devii coparticipant la existență. De multe ori, însuși atașamentul nostru față de pietre și pietricele e cel care nu ne permite să ajungem la minele de diamante.

Dar eu n-am să te las. Mina de diamant e aproape, și trebuie să ajungi la ea.

Iubire.

Poate că tu pur și simplu nu ai idee despre nectar.

Dar chiar dacă există numai setea, e suficient. Unde, în corp, ai să găsești nectarul acesta? Numai reflecția lui există. Nectarul se găsește în suflet. Sau ar fi mai bine poate să spun că sufletul e nectar. Ecoul acestui nectar e cel care se aude în corp. Caută sursa acestui ecou. Altminteri, corpul va deveni treptat fragil și infirm, și atunci ecoul nu se va mai auzi. Aceasta, și numai aceasta, este suferința trupului. Aceasta, și numai aceasta, este durerea exceselor. Aceasta, și numai aceasta, este suferința simțurilor. De aceea adevăratul nectar trebuie găsit câtă vreme încă mai ai timp, câtă vreme încă mai ai energie, altminteri, mai târziu, nu va mai rămâne altceva decât regrete. Căci, așa cum spui, „ce rost are să te mai superi când păsările au mâncat deja recolta?“

Iubire.

Nu va exista așteptare. Cum ar putea să existe așteptare la porțile existenței?

Dar, pentru moment, așteptarea e necesară: pentru binele tău, așteptarea e necesară. N-ai fi capabil să tolerezi un extaz brusc sau o izbucnire bruscă de energie. De aceea e nevoie de timp. Fiecare fenomen necesită timp.

O sămânță are nevoie de timp ca să se deschidă. Un lăstar are nevoie de timp ca să apară. Un pom are nevoie de timp ca să devină pom, iar fructul său are nevoie de timp pentru a se dezvolta. Și chiar și atunci, fructul are nevoie de timp ca să se coacă. Numai atunci când un lucru se întâmplă la timpul său e prielnic.

Iubire.

Noi nu cunoaștem viața câtuși de puțin; de aceea ne plictisim. Transformăm viața în ceva mecanic; de aceea ne plictisim.

Modul în care trăim viața – târându-ne cu chiu, cu vai – reprezintă motivul pentru care ne plictisim. Nu există plictiseală în viață, plictiseala vine din frica noastră de a trăi. Nu numai că ne e frică de moarte, dar ne e frică și de viață!

În realitate, ne temem de moarte numai din cauză că ne temem de viață. Moartea nu e sfârșitul vieții – e un apogeu al vieții. De aceea spun: trăiește, trăiește fără teamă. Spune adio trecutului. Omul continuă să rămână agățat de trecut, de frică. Nu invita vise viitoare; continui să planifici viața din viitor din cauză că vrei să eviți să trăiești astăzi.

Trăiește astăzi, acum și aici. Atât ceea ce are să vină, cât și ceea ce a trecut reprezintă amăgiri. Numai momentul acesta e adevărat. Numai momentul acesta e etern.

Iubire.

A fi nebun întru divin e o artă. E o nebunie metodică.

Așa că înnebunește, sigur – dar nu uita de metodă. Metoda e cea căreia îi spun eu meditație. Meera îi spune iubire, Mahavira îi spune austeritate.

Indiferent ce nume îi dai, nu uita de ea, atâta tot. Mintea vrea să uite de ea. La urma urmei, ea înseamnă o moarte pentru minte. Și știi tu care este cea mai simplă, dar cea mai șireată tehnică de care dispune mintea pentru a uita de meditație? Să se gândească la meditație.

Așadar, ține minte, tu nu ai să te gândești la meditație, tu ai s-o efectuezi.

Iubire.

Viața e un mister. Ea poate fi trăită, și poate fi cunoscută prin însuși faptul trăirii, dar nu poate fi rezolvată ca o problemă matematică.

Nu e o problemă – e o provocare. Nu e o întrebare – e o aventură. De aceea cei care nu fac decât să tot pună întrebări legate de existență rămân privați de răspunsuri pentru totdeauna – și și-o fac cu mâna lor. Sau găsesc răspunsuri care nu sunt răspunsuri. Astfel de răspunsuri se găsesc în scripturi.

De fapt, nici un răspuns primit de la altcineva nu poate fi un răspuns, fiindcă adevărul vieții nu poate fi împrumutat. Sau cei care pun întrebările își fabrică propriile răspunsuri. În felul acesta, desigur, găsesc consolare, dar nu soluții, fiindcă răspunsurile fabricate de-a gata nu sunt câtuși de puțin răspunsuri.

Numai răspunsurile care sunt cunoscute pot fi răspunsuri. De aceea spun: nu întreba – trăiește și cunoaște. Aceasta este diferența dintre filosofie și religiozitate: filosofie înseamnă să întrebi, religiozitate înseamnă să trăiești. Și lucrul interesant este că filosofia întreabă fără să afle vreodată răspunsul, iar religia nu întreabă absolut deloc, și totuși îl găsește.

Iubire.

Muzica iubirii, a reverenței ar trebui să-și găsească ecou în fiecare inimă.

Templul inimii omului stă gol.

Nu se află nimic acolo în afară de cenușa logicii. Iar inima nu e o vatră care să se bucure de cenușă. Inima are nevoie de florile iubirii, ale rugăciunii, ale dumnezeirii. Inima are nevoie de muzica ființei, a invizibilului, a ceea ce e nemuritor. Inima are nevoie să-și astâmpere setea bând lumină, beatitudine și gratitudine.

**Du-te la cei însetați. Cântă – și revarsă rugăciune asupra inimii lor.
Dansează – și invită-i și ajută-i să ia parte la dansul tău. Las-o pe Meera să renască în tine. Acesta și numai acesta e destinul tău.**

Numai din acest motiv ți-am adresat chemarea.

Transmite dragostea mea doctorului.

Iubire.

Voi veni, voi veni chiar și în somnul tău. La urma urmei, somnul tău trebuie întrerupt. Îți voi intra în vise, fiindcă urmează să fii eliberat de visele acelea. Dar ceea ce tu numești stare de trezie este într-adevăr o astfel de stare sau este doar o altă formă de somn? A fi treaz nu înseamnă doar că ai ochii deschiși. Dacă ar fi atât de simplu să fii treaz! Visele nu încetează numai fiindcă ai ochii deschiși. Starea noastră de trezie e de obicei iluzia de a fi treaz, iar așa-zisa noastră gândire e reprezentată doar de visele noastre traduse în gânduri.

Dar dacă recunoști acest somn, vei începe să te trezești. Iar dacă devii conștient de aceste vise, ele vor începe să înceteze.

Când nu există vis, când nu există somn, nu există iluzie. Iar când nu există iluzie, asta, exact asta e ceea ce căutăm.

Iubire.

Nu pierde vremea cu filosofia. Soluția se găsește în profunzimile existenței.

Valurile gândurilor nu pătrund dincolo de suprafață. Diamantele se găsesc în adâncimea oceanului, așa că cel care le caută în spuma valurilor caută în van.

Filosofia nu e altceva decât spuma care se ridică la suprafața valurilor gândurilor noastre. Sigur, când spuma aceea sclipește în razele soarelui, poate părea că e foarte frumoasă, dar nu e, totuși, decât spumă și va dispărea în momentul în care o iei în mână.

De aceea spun: meditația e ușa – nu gândirea; spațiul gol e ușa – nu cuvintele.

Nu întreba de ce este existența. Caută să afli ce este existența.

Iubire.

Calea către templul dumnezeirii e găsită după vieți de căutare, dar de multe ori pierdem calea chiar și după ce am găsit-o.

Astăzi stai la poarta care duce tocmai către calea aceea. Nu lua altă cale acum. Ia hotărârea de a merge înainte. Multe ispitiri te vor opri, multe condiționări te vor opri. Lenea te va opri. Mintea va sugera alte posibilități. Ferește-te de toate aceste lucruri, căci poarta pe care ai căutat-o vieți de-a rândul poate fi pierdută în câteva momente.

O frică de necunoscut te va înconjura. Pășind în necunoscut, te vei simți nesigur, dar adună-ți curajul și îmbrățișează necunoscutul, fiindcă nefamiliaritatea aceasta, necunoscutul acesta reprezintă însăși poarta.

Iubire.

Iubirea e mereu fără cauză.

De aceea iubirea care are o cauză nu mai e iubire. Iubirea nu e o afacere. Ea e dincolo de lumea negoțului – în aceasta stă frumusețea ei.

Pe pământul acesta material, iubirea e o rază a imaterialului. De aceea poți ajunge la starea de rugăciune prin iubire, iar la dumnezeire prin starea de rugăciune.

De aceea spun că nu există altă religie în afară de iubire.

Iubire.

Doctrinile, în ultimă instanță, nu au nici o valoare. Valoarea se găsește în experiențe. Adeseori, doctrinele te vor împiedica să intri într-o experiență, fiindcă doctrinele îți închid conștiința.

Conștiința trebuie să fie deschisă, liberă, dornică de nou. Conștiința trebuie să primească noul cu brațele deschise; să fie gata și nerăbdătoare să îmbrățișeze adevărul necunoscut, nefamiliar. Sunt încântat să aflu că ai o astfel de conștiință. E o mare comoară și o avuție importantă în călătoria unui căutător al adevărului. Adevărul nici nu se găsește în isme, nici nu se poate găsi. Adevărul și scriptura nu se întâlnesc niciodată, niciodată. Ismele sunt prea înguste. Scripturile sunt prea limitate.

Și unde, în cuvinte, se află spațiul pentru adevăr?

Iubire.

Nu există nici naștere, nici moarte. Există doar viață, fără început, fără sfârșit.

Viața există dinainte de naștere, altminteri cine se va naște? Ea există și după moarte, altminteri, cine va fi murit? Nașterea nu e începutul vieții, iar moartea nu e sfârșitul vieții. Nașterea și moartea sunt evenimente care se întâmplă în cadrul vieții.

Tot așa cum bulele de apă se formează și izbucnesc într-un râu, tot așa bulele omului se formează și izbucnesc în viață. Numele acestei bule este ego – și, desigur, el se naște și moare. Ego este numele a ceea ce se întâmplă între naștere și moarte.

De aceea numai cel care are un ego rămâne străin de viață. Dacă vrei să cunoști viața, trebuie să te trezești din ego.

Bula a uitat pur și simplu că ea nu există, că numai râul există.

Iubire.

Oricând ai o nevoie, cheamă-mă, și am să vin.

Acum, relația aceasta nu mai e doar una fizică, ci există o relație directă a sufletului. La început, ea va fi în visele tale, după care voi fi văzut și când ochii tăi sunt deschiși, când ești treaz.

Dar nu mă chema fără motiv. Nu mă chema nici din curiozitate sau din motive materiale.

Când un ac poate să facă treaba, n-ar trebui să fie folosită o sabie, nu?

Iubire.

Dacă poate fi înțeleasă, atunci nu e iubire.

Mai mult încă, înțelegerea nu e totul. Dincolo de înțelegere sunt multe lucruri. Ceea ce se află dincolo de înțelegere e profund. Înțelegerea e la suprafață.

Înțelegerea e întotdeauna superficială.

De aceea nimeni nu e mai prost decât un om care se oprește la înțelegere. Valurile pot fi înțelese, dar oceanul e dincolo de înțelegere.

Așa că înțelege, desigur, dar nu lua înțelegerea ca fiind scopul tău. Continuă să te uiți și dincolo de ea. Continuă să o transcenzi. Transcenderea înțelegerii este cea care în cele din urmă devine înțelegerea adevărului.

Iubire.

După ce te-ai predat în mâinile existenței, n-a mai rămas nimic de făcut. Atunci, e ca și cum totul a început să se întâmple de la sine.

Bucură-te că asta e ceea ce începe acum să se întâmple în viața ta. Înotarea a încetat și a început plutirea. Eu numesc această stare a ființei sannyas. Râul continuă să te ducă la ocean – și atunci de ce să înoți? De ce să faci un efort? De ce să te străduiești?

Există grație în această stare lipsită de efort, dar asta nu înseamnă inactivitate. Plutirea este și ea o activitate. Dar în timpul plutirii, cel care acționează e absent. Când există acțiune, dar nu există un autor al acțiunii, atunci aceea e inacțiune. Dar când nu există acțiune, iar cel care acționează încă este, aceea nu e inacțiune.

Inacțiunea este acțiune oferită existenței.

Iubire.

Nimeni nu poate să își mărească tăria interioară de unul singur. E ca și cum cineva ar încerca să se înalțe de la pământ ridicându-se de șireturi.

Tăria interioară crește pe măsură ce te abandonezi existenței.

În afară de abandon, nu există o altă ușă către tărie.

În afară de dispariție, nu există alt mod de a ajunge.

Sămânța dispare și devine copac. Ființa se manifestă atunci când egoul moare. Egoul e slăbiciune; ființa e tărie. Expresia tărie de sine nu e corectă; sinele însuși e tăria.

Iubire.

Cel care trăiește pentru un scop sau altul o ia întotdeauna pe un drum greșit. Viața lui devine o povară. Asta din cauză că scopul e întotdeauna legat de ziua de mâine, iar trăirea vieții are loc acum.

Nu alimenta tensiuni inutile. Nu alimenta discordii zadarnice. Nu încerca să creezi prezentul din viitor, căci așa ceva pur și simplu nu e cu putință. Lasă viitorul să se nască din prezent. El se ivește atât de spontan, încât nu vei avea nimic de făcut.

Trăiește pur și simplu, astăzi. Pentru a trăi, ziua de azi e suficientă.

Newman a cântat:

... I do not ask to see

The distant scene – one step enough for me.

Da, desigur, astăzi nu e niciodată o zi potrivită pentru a muri. E nevoie de ziua de mâine pentru a muri. De aceea cei care trăiesc pentru mâine nu trăiesc; ei doar mor.

Trăiește azi – acum, în întregime, în totalitate. Ziua de mâine își va purta singură de grijă.

Iubire.

Asemenea ochilor pe care îi putem vedea, există și alți ochi. Și prin ei te-am văzut pe tine. Asemenea urechilor pe care le putem vedea, există și alte urechi. Și prin ele te-am auzit pe tine.

Te-am atins, nu cu trupul, ci cu inima. Dacă pătrunzi în meditație, vei putea să înțelegi toate acestea. Existența de asemenea e dincolo de simțuri – infinită, fără început, fără sfârșit. Dumnezeuire e un nume colectiv pentru toate acestea. Aceasta este călătoria în care mi-ar plăcea să pornești.

Vino pregătit, căci, în cele din urmă, nu există un alt motiv de a veni la mine.

Iubire.

Continuă să mergi înainte, nu te teme! Sunt cu tine.

Existența e cu tine.

Mai mult de-atât, mintea ta e pură și inocentă, iar momentul în care meditația are să explodeze în tine se apropie. Tot ceea ce se întâmplă înăuntrul tău – totul te pregătește pentru acel moment. Ceea ce par a fi obstacole nu sunt obstacole. Ele sunt teste. Pietroaiele pe care le întâlnești în cale nu sunt dușmani, ci sunt prieteni. Ele pot fi transformate în punți. Se află în calea ta ca să devină punți.

Și atunci, dacă va fi nevoie, am să-ți dau și eu un brânci! Dar lasă toate astea în seama mea. Nu e nevoie să te preocupe pe tine lucrurile astea.

Iubire.

Societatea e doar o combinație de oameni. De aceea, în cele din urmă, societatea e în esență doar o reflecție a minții oamenilor.

Dacă mintea individuală e fără astâmpăr, societatea nu poate fi plină de pace. Numai când mintea individuală se va schimba va fi societatea plină de pace. Nu există altă variantă.

Și nici scurtătură nu există.

Meditația e tehnica pentru transformarea individuală. Numai când tot mai mulți și mai mulți oameni intră în meditație se poate întâmpla ceva. Numai când tot mai mulți și mai mulți oameni intră în beatitudine se poate întâmpla ceva.

A-ți găsi adăpost în existență reprezintă singura cale.

100

Iubire.

Amintirea tuturor rămâne cu mine – ea nu vine la mine. Dacă n-ar fi mereu cu mine, ar trebui să revină, iar când ar veni, ar aduce durere, căci venirea ascunde în ea plecarea.

În rămânere e beatitudine. Atunci nu mai există venire și nu mai există plecare.

Poate că nu pătrunzi sensul acestor lucruri spuse de mine. Nici eu nu l-aș fi pătruns dacă mi-ar fi fost spuse aceste cuvinte de către altcineva. Atât de multe lucruri pur și simplu nu sunt înțelese prin efortul de a fi înțelese.

Dimpotrivă, se încâlcesc și mai mult.

Eu spun lucrurile așa cum sunt ele. Nu-mi amintesc niciodată de nimeni, și totuși amintirea rămâne. E precum bătăile inimii: indiferent dacă le bag eu de seamă sau nu, inima continuă să bată. Sau ca respirația: fie că respir eu în mod deliberat sau nu, respirația continuă. La fel e și amintirea mea.

De aceea, când cineva întreabă: „Îți amintești vreodată de mine sau nu?” sunt în încurcătură. Mă gândesc: „Ce-ar trebui să spun acum?” Da n-ar fi un răspuns corect. Nici nu n-ar fi un răspuns corect. De aceea râd și nu zic nimic.

Dar tu m-ai întrebat în scris, nedându-mi nici măcar posibilitatea să râd sau să nu zic nimic.

Iubire.

A trecut un an întreg, și abia acum ai reușit să îți aduni cumva curajul ca să scrii o scrisoare?

Te-am chemat în visele tale. Cu siguranță ai auzit, dar n-ai înțeles încă? Chemarea ți-a fost adresată ca să te trezești. Chemarea ți-a fost adresată ca să-ți întrerupă somnul.

Acum, ridică-te și mergi. Dacă nu mergi, destinația va fi foarte departe. Dacă mergi, va fi foarte aproape.

Nici măcar aproape – căci apropierea e tot o distanță.

În realitate, tu ești destinația. Mergi și găsește-te.

Iubire.

Un bărbier din Bagdad era în mare dificultate.

Toată lumea care îi vizita magazinul vorbea despre o prințesă frumoasă pe care un vrăjitor o întemnițase într-un palat. Auzise că cel care ar fi reușit să o elibereze pe prințesă avea nu doar să câștige mâna ei, ci și să moștenească întregul ei regat.

Însă eliberarea prințesei se dovedise a fi o sarcină extrem de dificilă. Palatul era situat în adâncul unei păduri dese. Nouăzeci și nouă dintre o sută care încercaseră să o elibereze fuseseră devorați de animalele sălbatice. Palatul era situat sus pe munte, și nouăzeci și nouă dintre o sută care supraviețuiseră animalelor sălbatice muriseră striviți de pietroaiele pe care demonii le rostogoliseră în jos pe munte. Și apoi, cei care reușiseră să supraviețuiască demonilor arseseră scrum când un foc izbucnise deodată tocmai când intrau pe ușa palatului.

Câțiva norocoși străbătuseră pădurea. Câțiva dintre ei trecuseră chiar și de demoni, dar, până acum, nimeni nu reușise să treacă de ușă.

În cele din urmă, bărbierul n-a mai suportat. Căci nu are și răbdarea omului o limită? A vândut tot ce avea și a pornit în căutarea frumoasei prințese.

Dar, spre surprinderea lui, nu i-au ieșit în cale nici un fel de animale sălbatice în pădure. A mulțumit și a mers mai departe. Și, uimitor, demonii care rostogoleau pietroaie de pe munte nu se vedeau nicăieri. Plin de speranță, a început să alerge către castel. A trecut pragul ușii – și, uimitor, nici un foc n-a izbucnit! Înclinând capul, a început să mulțumească iar și iar.

Chiar în fața lui stătea tronul – iar pe tronul acela era așezată prințesa despre care auzise povești încă de când era copil. Temător, a înaintat – dar atunci palatul a început să răsunе de râs și o voce a zis: „Acum nu te mai teme, căci ce mai e de găsit acum?”

Stătea chiar în fața tronului, dar pe el nu era așezată nici o femeie tânără și

frumoasă. Ci se afla acolo o femeie bătrână, și era moartă. El uitase complet că ascultase povestea aceea vreme de cel puțin șaiszeci de ani!

Iubire.

Sine, sine universal sau non-sine – jainist, hindus sau budist – toate cuvintele exprimă numai un adevăr parțial.

Adevărul nu poate fi niciodată exprimat în totalitate, deoarece cuvintele sunt prea mici și înguste ca să facă asta. Așa că nu te încâlci în cuvinte; oricare ar fi lucrul care te atrage, care îți pare bun, alege-l. Faptul că nu alegi un singur cuvânt nu va fi o piedică pe calea ta spirituală – de fapt, piedica o constituie accentul pus pe cuvinte. Pentru evrei, cuvântul care înseamnă Dumnezeu este Yahweh sau Yahoba, care înseamnă fără nume.

Căutarea adevărului nu are nici măcar o relație îndepărtată cu teoriile, cu scripturile și cu doctrinele. Așa că va fi mai bine să eviți scripturile; altminteri, vei pierde ceea ce cauți.

Focalizează-te pe starea de martor – indiferent că e vorba de gânduri sau sentimente, acțiuni sau reacții. Devino un martor al tuturor acestora.

Nu lăsa fluxul vieții tale să fie inconștient.

Meditează asupra conștienței. Conștiența e meditație.

Lasă orice altceva în seama existenței sau a lui Yahweh – cel care nu are nume.

N-am să-ți răspund la singura întrebare care a rămas fără răspuns fiindcă nu-ți folosește la nimic în ceea ce privește calea ta. Nu pentru că ar fi ceva în neregulă cu întrebarea și nici pentru că nu s-ar putea găsi răspuns la ea, ci pur și simplu pentru că e irelevantă pentru un căutător al adevărului.

Iubire.

Caută adevărul, desigur. Dar numai cel care dispare în timp ce caută e capabil să găsească adevărul.

Adevărul poate apărea în totalitatea lui numai atunci când e o absență totală a sinelui. Nu are adevărul nevoie de un spațiu lăuntric în care să se manifeste? Creează spațiul acela în tine însuși. Dacă rămâi plin de tine, unde poate adevărul să vină?

Fii gol pe dinăuntru. Atunci oceanul adevărului va umple în mod spontan golul acela.

Kabir a cântat: „Căutând și tot căutând, o, preaiubite prieten, Kabir însuși a dispărut“.

De aceea spun: „Numai cei care s-au pierdut pe ei înșiși ajung la adevăr“.

Iubire.

Viața e illogică. De aceea atunci când folosești logica nu găsești decât lucruri moarte. Viața e un mister. Așa că ea rupe inevitabil orice îngrădire stabilită prin gândire. Iar viața este și polară. Ceea ce se naște moare de asemenea. De aceea e imposibil ca acela care vrea să evite moartea să se poată naște.

Religiile se nasc și mor. Instituțiile se nasc și putrezesc. Dar asta e destinul lor; în spațiu și în timp, acesta este destinul oricărui lucru.

Așa că îngroapă vechiul și continuă să dai naștere noului. Nu există altă cale decât asta. Fără îndoială, ceea ce e nou azi va fi vechi mâine. Atunci și el va fi îngropat. Nu e bine să împiedici copiii să se nască doar pentru că într-o zi ei vor îmbătrâni. Și nu e bine nici să îi împiedici pe cei bătrâni să fie îngropați doar pentru că au fost cândva copii.

Iubire.

Ceea ce cauți poate fi cu siguranță găsit. Râul găsește oceanul. Setea găsește lacul. Starea de rugăciune găsește dumnezeirea.

Dumnezeirea e pe-aproape, dar nouă nu ne e sete. Trezește-ți setea.

Devino pur și simplu sete. Și atunci nu vei mai amâna nici măcar cu o singură clipă găsirea ei.

Iubire.

Vezi întunericul, nu-i așa? Vezi-l în totalitatea lui. Nu fugi de el. Trăiește în el, trezește-te în el.

Tu fugi și obosești.

Faptul de a fugi de întuneric nu-ți va aduce lumina, ci numai un întuneric și mai adânc. Nu are câtuși de puțin legătură cu întunericul. Are legătură cu a fi adormit.

Trezește-te, și întunericul se va fi risipit. Trezirea reprezintă lumina.

Așa că trezește-te: fă din întunericul însuși un obiect – și trezește-te. Meditează asupra întunericului – și trezește-te.

Iubire.

Dacă nu îți aduni curajul, va trebui să te întorci.

Nu există nici un dubiu în privința asta.

Ah! Același lucru s-a mai întâmplat și înainte, și totuși iată-te, stând acolo, uitând cu totul de asta.

Ce otravă dulce e uitarea!

Iubire.

Societatea nu poate fi schimbată în mod direct, fiindcă societatea e doar o structură lipsită de viață, o combinație statistică de indivizi aflați în relație unii cu alții.

Numai indivizii pot fi transformați, fiindcă numai indivizii au o conștiință care se poate transforma. Iar o transformare care nu se întâmplă de la sine nu e deloc transformare.

Transformările impuse nu durează și nu vor dura niciodată. Omul a încercat genul acesta de demers neștiințific de multe ori, iar rezultatul a fost întotdeauna un eșec.

Individul e unitatea fundamentală. Fiecare efort trebuie să fie focalizat numai asupra lui. Iar lucrul acesta are avantajul că fiecare e capabil să înceapă cu el însuși. Ori de câte ori lucrurile încep cu celălalt, e violență, indiferent cât de nonviolent poate părea a fi la început.

De aceea spun mereu: lasă societatea și ocupă-te de tine, fiindcă altă cale de a schimba societatea în afară de asta nu există.

Iubire.

Experiențele vor căpăta profunzime.

Încearcă numai – din toată inima, cu determinare. Dacă faci un pas către dumnezeire, chiar dacă e un pas greșit, el nu va fi făcut degeaba! Nici măcar nu se pune problema de pași corecți. Mergi și ai să vezi.

Religie înseamnă experimentare, nu doar a avea credință.

Religia e experimentare, nu simpla credință.

Iubire.

În același fel în care oceanul cheamă râul, eu te-am chemat pe tine. Aceasta este chemarea ce rezonază în ființa ta. Ea poate rezona fiindcă ți-a fost întotdeauna sete de ea.

Acum, nu amâna. E deja destul de târziu! Acum, intră în meditație fiindcă acolo, și numai acolo, poate avea loc o întâlnire cu mine. Și nu numai cu mine – ci cu totul. Și nu numai cu totul – ci cu tine însuți.

Iubire.

În iubire, trebuie să te îneci, căci numai cei care se îneacă supraviețuiesc.

A te îneca în iubire, în rugăciune, în dumnezeire, așa ceva reprezintă țărnul. Înțelege lucrul acesta în felul următor: dacă te protejezi, te vei îneca; dacă îți dai voie să te îneci, vei supraviețui – deși cum ai putea înțelege până ce nu te îneci?

Iubire.

A doua ta scrisoare:

Om nebun! În iubire, în rugăciune – numai așa se întâmplă. Pasărea ființei își ia zborul pornind în călătoria necunoscută. Aceasta este singura călătorie în care merită să pornești. Orice altceva e rătăcire.

Dar rătăcirea îți dă un sentiment de siguranță fiindcă ea se petrece, la urma urmei, pe căi familiare și cunoscute. Necunoscutul ascunde primejdii. Nesiguranța e primejdioasă. Ah! Dar viața se găsește numai în necunoscut.

Un mormânt e întotdeauna la adăpost de orice pericol. De aceea murim cu toții înainte să fi trăit.

Iubire.

Nu te gândi la ziua de mâine. Lasă viitorul să poarte de grijă viitorului. Ziua de astăzi e suficientă pentru cel care meditează – clipa de acum e suficientă.

Trăiește numai în momentul de față. Dincolo de momentul de față există numai nebunie, fiindcă în realitate momentul este veșnicia. Și oferiți-vă unul altuia iubire. Oferiți-vă prietenie. Oferiți-vă darul vieții. Acesta este sensul faptului de a fi soț și soție. Pe măsură ce iubirea crește, sexul va dispărea de la sine. Vedeți fiecare divinul din celălalt, și atunci nu veți mai vedea corpuri. Priviți adânc unul în celălalt, și atunci nu veți mai vedea ceea ce este muritor.

Dacă partenerii de pat nu pot deveni parteneri întru iluminare, atunci să știți că ați irosit o oportunitate.

Iubire.

Meditează în legătură cu moartea. Meditează privitor la moarte.

Există frică, dacă eviți moartea. Există frică, atunci când cauți să fugi de moarte. Există neînfricare atunci când întâlnești moartea.

Moartea poate fi întâlnită numai în meditație. Iar pentru cel care a cunoscut moartea, ușile nemuririi se deschid.

Iubire.

Nu frica e cea care stă agățată de tine. Tu ești cel care se agață de frică.

Va dispărea numai dacă vei renunța tu la ea, iar tu vrei imposibilul: vrei ca frica să dispară fără ca tu să renunți la ea. Așa ceva nu s-a mai întâmplat vreodată și nici nu se poate întâmpla vreodată.

Renunță la ea, și ai să vezi.

Și atunci vei râde.

Iubire.

Coincidența e un fenomen rar în meditație. Uneori, când călătorul e acolo, barca lipsește. Uneori atât barca, cât și călătorul sunt acolo, dar lipsește râul. Uneori sunt acolo călătorul, barca și râul, dar lipsește barcagiul. Iar alteori sunt acolo și călătorul, și barca, și râul, și barcagiul, și totuși călătoria nu are loc.

Tu ești în această ultimă situație. Nu mai amâna, fiindcă nu durează mult până când o astfel de coincidență se risipește.

Iubire.

Învăță – învață ceva din fiecare experiență. Dulce sau amară, orice experiență face viața mai bogată.

În cele din urmă, experiențele nu rămân, numai înțelepciunea rămâne. Așa că menține-ți atenția îndreptată numai asupra a ceea ce va rămâne în cele din urmă.

Florile experienței vor dispărea; de aceea cel care nu extrage parfumul înțelepciunii din ele va sfârși cu mâinile goale.

Iubire.

**Nu-ți face griji pentru lume, căci nu sunt oare grijile personale suficiente?
Și nu te gândești la alții, căci s-au terminat oare vreodată grijile legate de
propria persoană?**

**Ce se va întâmpla cu religia? Nu asta e adevărata întrebare. Ce se întâmplă
cu tine însuși, asta, doar asta e adevărata întrebare.**

**Nu întreba despre lucruri care nu au legătură directă cu meditația ta,
fiindcă astfel de lucruri nu au sfârșit, în schimb tu ai un sfârșit. Și înainte de
a ajunge la sfârșitul tău, e esențial să ajungi la cunoașterea a ceea ce nu se
termină niciodată.**

Iubire.

Cu siguranță totul e gata. E nevoie doar de o scânteie.

Odată ce focul s-a aprins, el nu se va mai stinge. Acesta nu este un foc care să se stingă, fiindcă nu e un foc material, e focul dumnezeirii.

Arzi, astfel încât să nu mai rămână nimic în urmă, astfel încât nici măcar cenușa să nu mai poată fi găsită. A fi mistuit de foc în felul acesta este nirvana.

Nu totul în viață e înțeles, fiindcă înțelegerea e foarte mică, iar viața e infinit de vastă.

Mai mult decât atât, dacă oceanul nu încapă în bolul de cerșit al intelectului, e vina oceanului.

Nu te opri la înțelegere. Înțelegerea e necesară, dar nu e suficientă. Intelectul are fără îndoială o insulă mică, iluminată – dar insula aceea e într-un ocean pe jumătate iluminat, iar oceanul acela face parte dintr-un ocean mult mai mare și care e total neiluminat. Cunoscutul nu e nimic față de necunoscut. Iar necunoscutul nu e nimic față de incognoscibil.

Combinația tuturor acestora e ceea ce numesc eu dumnezeire.

Iubire.

Argumentările vin din intelect. În cadrul intelectului, argumentările nu au sfârșit. Câtă vreme există gândire, va exista argumentare, fiindcă gândirea e dualitate.

De aceea un sfârșit al acestor argumentări nu va veni nici de la Vede, nici de la Biblie, nici de la Coran. Nu există un sfârșit al argumentărilor care vor veni din cuvinte, scripturi și doctrine.

Non-dualitatea o întâlnești dincolo de gândire, în meditație. Și numai acela este dialog. Dialogul nu are loc înainte de asta.

Așadar caută meditația. Caută liniștea. Caută iluminarea.

Iubire.

Atunci când există o sete, există și o cale. Cu determinare, chiar și visele vor deveni realitate, nu-i așa?

Dacă există determinare, unde e prăpastia dintre vis și adevăr?

Iubire.

Cu siguranță, religia e veșnică – fără început, fără sfârșit –, dar nu scripturile religioase. Scripturile religioase sunt mereu în timp; cu alte cuvinte, sunt temporale. Adevărul e dincolo de timp, dar nu cuvintele. De aceea religia e vorbită și totuși nu poate fi vorbită.

Wittgenstein a menționat două tipuri de dialoguri: a spune și a arăta. Dialogul religios aparține celui de-al doilea tip. Religiozitatea nu poate fi spusă, ci numai arătată. Bielele scripturi pot doar să spună. Faptul de a arăta nu e ceva de care cuvintele să fie capabile. Da, un om poate arăta. De aceea există oameni religioși, dar nu scripturi religioase, fiindcă un om poate fi simultan atât în timp, cât și dincolo de timp. Dar cuvintele și scripturile nu au capacitatea aceasta.

Acestea fiind spuse, cuvintele și scripturile nu sunt zadarnice; căci prin intermediul lor ajungi să îți dai seama de zădărnicia cuvintelor. De aceea a te elibera de ele reprezintă începutul călătoriei fără cuvinte.

Iubire.

Nu există altă cale decât să te lași în mâinile existenței.

Omul e neputincios în ceea ce privește problemele supreme ale vieții. Încearcă să înțelegi neputința aceasta în mod corect și s-o accepți. Asta și numai asta înseamnă abandon, iar abandonul este soluția. Câtă vreme te lupți, vei fi înfrânt. Așa că lasă-te înfrânt. Lasă-te înfrânt de tine însuși. Nu aștepta să fii înfrânt de moarte. A fi înfrânt de tine însuși reprezintă poarta către victorie.

Iubire.

Dacă tot trebuie să lovești, nu e bine să lovești tare? Loviturile mici nu vor avea efectul scontat. Somnul omului e adânc. Poate că e vorba mai puțin de un somn și mai mult de o inconștiență. Și, mai mult decât atât, omul are o mare pricepere de a înțelege sensul opus, chiar dacă primește lovituri!

Înțelegerile care nu pun capăt somnului tău îl vor face mai adânc. Otrava poate fi folosită ca medicament. Dar atunci și medicamentul poate fi folosit ca otravă, nu?

Iubire.

Nu există altă cale în afară de meditație. Sau, altfel spus, oricare ar fi căile, sunt toate forme diferite de meditație. Rugăciunea e și ea o meditație, venerarea de asemenea. Yoga e tot meditație, la fel și sistemul filosofic de enumerare din cadrul Sankhya, și gyan, cunoașterea. Bhakti, devoțiunea, și karma, acțiunea, sunt tot meditație, la fel și sannyasul.

Meditație înseamnă o stare pură a minții, tăcută, fără gânduri. Felul în care ajungi la starea aceasta e ne semnificativ. Semnificativ e să ajungi.

Pe ce cale te însănătoșești contează mai puțin. Ceea ce contează e să te însănătoșești.

Iubire.

Călătoria e lungă, fiindcă destinația e aproape. Vedem ceea ce e departe, dar ochii noștri nu văd niciodată ceea ce e aproape de noi. Simțim o chemare care vine de departe: pare că ne-ar face cineva semn cu mâna, și asta devine o provocare pentru ego. Dar ceea ce este aproape de noi e pur și simplu dat uitării.

Așa a fost ființa dată uitării. Așa a fost dumnezeirea dată uitării. De aceea călătoria către ceea ce este cel mai aproape de noi a devenit cea mai lungă.

Înțelege lucrul acesta – și atunci nu va mai trebui să faci nici un pas în plus.

Recunoaște lucrul acesta – și atunci vei descoperi că te afli deja la destinație.

Iubire.

Da! M-am întors, fără îndoială. Te-am strigat de pe piscuri, dar poate că vocea mea n-a ajuns la tine, sau dacă a ajuns, n-ai putut-o înțelege. Așa că nu e decât o cale: să mă întorc la văile tale și să vorbesc pe limba ta.

Dar vei putea să mă înțelegi măcar așa? Sau chiar dacă vei înțelege, nu vei înțelege cumva greșit? Ai făcut la fel cu Krishna, ai făcut la fel cu Buddha, așa că știu că nici cu mine nu se va întâmpla altfel.

Dar dacă tu nu obosești, de ce-aș obosi eu? Am să te chem mai departe. Dacă nu vii la piscurile mele, nu vii și gata. Dar eu pot fără îndoială să vin la văile tale, în speranța de a-ți da de știre despre piscurile luminoase și de a-ți distruge orbirea născută din întunericul văii.

Știu foarte bine că vei lupta cu mine, căci chiar și bolile cu care ai trăit vreme îndelungată devin prietenii tăi. Cum ai putea crede într-o lumină pe care n-o cunoști?

Și nu mă cunoști nici pe mine, deci cum ai putea avea încredere în mine?

Iubire.

Sunt foarte fericit să aflu despre progresul pe care l-ai făcut.

Energia ta sexuală a fost eliberată să o ia în sens ascendent. Aici era problema, dar acum s-a rezolvat. De acum înainte, dimensiunea meditației va fi diferită. Până acum, chiar și meditația era o luptă, dar acum va deveni o stare de abandon.

Acum nu mai trebuie să înoți. Acum trebuie să curgi împreună cu râul. Să curgi – în beatitudine, în pace, în relaxare, ca și cum n-ai avea de ajuns nicăieri; ca și cum oriunde ai ajunge, aceea e singura destinație.

Acum, chiar dacă te îneci, acela va fi țărmul.

Iubire.

Când lași un lucru în seama existenței, lasă-l total. Fericire, nefericire; lasă totul în seama existenței. Devino imponderabil. Nu te agăța nici de înțelegere. Oferă-i-o și pe ea și devino ignorant – căci, în ultimă instanță, înțelegerea e cea mai mare greutate!

În cele din urmă, înțelegerea e cea mai mare barieră ce apare în calea înțelegerii. Ai acordat înțelegerii prea multe șanse, de-a lungul multor vieți – și ce-ai obținut? Ușile către misterele vieții sunt închise înțelegerii, dar sunt mereu deschise pentru cel neștiutor.

Acolo unde pentru logică e un zid, pentru iubire e o ușă.

Acolo unde pentru intelect e înfrângere, pentru inimă e victorie.

Iubire.

E nevoie de religiozitate, nu de religii, fiindcă religiozitatea e religioasă, dar religiile devin politice.

Religiozitatea e precum iubirea – personală, individuală; nu e o organizație, ci o căutare. Dacă vrei s-o cunoști, caută în tine; dacă vrei s-o pierzi, acordă-le atenție celorlalți.

Dacă vrei s-o cunoști, sapă în tine; cu meditație, cu rugăciune, cu venerare. Sursa ei e pe-aproape, foarte aproape de tine.

Dar cum ar putea cei care nu-și aduc nici măcar conștiința aproape de ei înșiși să fie aproape de dumnezeire?

Iubire.

Sigur, există o relație.

Nu doar de-acum, ci una foarte veche, de viați întregi. De aceea ai putut să-mi auzi chemarea. De aceea ai putut să înțelegi limbajul. De aceea ai putut să ai încredere.

Și, treptat, treptat, totul va reieși la suprafață în memoria ta. A început deja. Amintirea nu moare, ea e doar dată uitării. Vieți întregi de straturi de amintiri sunt ascunse în subconștientul tău. Ele se vor ridica și te vor înghiți. Nu te teme de ele. Nu fi îngrijorat în privința lor.

Retrezirea lor e benefică, e o binecuvântare.

Iubire.

Cum ai putea să întâlnești divinul fără să înnebunești?

A înnebuni reprezintă singura condiție obligatorie pentru a face întâlnirea posibilă.

Consideră-te binecuvântat pentru că te-a chemat. Te va face nebun, te va demola. Tot așa cum oceanul cheamă râul, așa te-a invitat și el pe tine. Tot așa cum râul se duce dansând și cântând să-și întâlnească iubita, așa va trebui să te duci și tu. Tot așa cum râul aleargă fără frică în ținuturi necunoscute prin care n-a mai fost niciodată, și tu va trebui să alergi.

Într-un final, așa cum râul dispare în ocean renunțând la atașamentul lui față de țărmuri, și tu va trebui să dispari.

Iubire.

În inima ta e durere reprimată, sunt lacrimi reprimare.

În meditație, durerea va izbucni și lacrimile vor țâșni. Așa te vei elibera de greutatea aceea care ți-a înghețat ființa făcând-o ca pe o stâncă.

Așa că nu fi zgârcit cu plânsul. Nu ezita. Nu contempla.

Plângi – plângi după pofta inimii. Plângi cu toată ființa ta. Lasă durerea să se topească și să curgă.

După ce te vei fi îmbăiat în lacrimi, îți va fi mai bine. Ești bolnav numai din cauză că ai oprit lacrimile.

Iubire.

Dacă Gangele e aproape, el nu mai e Gangele. Distanța oferă perspectivă. Ochii noștri rămân închiși față de ceea ce e aproape. De aceea dumnezeirea nu se vede; nu din cauză că e prea departe, nici din cauză că e invizibilă, ci numai din cauză că e mai aproape decât cel mai apropiat lucru. Iar omul, crezând că orbirea lui e de fapt invizibilitatea ei, rămâne mulțumit! În curând și eu voi pleca departe – va trebui să plec, fiindcă timpul meu e de asemenea împrumutat. Atunci vei putea să mă vezi cum trebuie, fiindcă distanța oferă perspectivă.

În curând, barca menită să mă poarte la celălalt mal va trage la malul acesta, și chemarea celui care m-a trimis va sosi. Atunci vei putea să mă recunoști așa cum trebuie.

În momentul plecării mele, mintea ta nu va mai avea dubii, și va răsați încrederea față de cel care dispare în ceea ce este dincolo.

Îndoielile sunt măsurile de siguranță ale minții. Neîncrederea e modalitatea ei de protecție. Poate că ceea ce nu ești capabil să primești când ești lângă mine, vei fi capabil să primești când voi fi departe. Dar aș vrea să iei ceea ce îți dau câtă vreme sunt lângă tine. Altminteri, inima ta va regreta amarnic și vei vărsa zadarnic multe lacrimi.

Iubire.

Nu, nu plec curând. Am să plec numai după ce voi fi încheiat lucrarea pentru care am venit, sau pentru care am fost trimis. Dar faptul că nu am să plec curând nu înseamnă că nu trebuie să te grăbești.

Dacă amâni, atunci chiar dacă o să mai rămân eu mult și bine, tot prea curând va fi plecarea mea. Iar dacă te grăbești, atunci chiar dacă plec curând, va fi târziu.

Să te gândești! Nu – ce poate să facă gândirea? Întreprinde ceva în vederea căutării de sine. Mergi puțin către tine însuși.

Iubire.

Căile prin care se poate ajunge la adevăr sunt infinite, și depinde de individ care dintre ele i se potrivește. Din acest motiv ceea ce e bine pentru un om poate fi complet nepotrivit pentru un altul. De aceea e nevoie de răbdare calmă, blândă față de ceilalți. E primejdios să te consideri criteriul după care trebuie judecați toți ceilalți.

Văd expresia acestui adevăr în anekantvad, filosofia multiplicității, sau în syatvad, filosofia lui poate. Calea unui om orientat spre gândire nu e aceeași cu calea unui om orientat spre simțire. Ceea ce constituie o ușă pentru o persoană extravertită reprezintă un zid pentru una introvertită.

Pelerinul cunoașterii face în cele din urmă din meditație o barcă pentru el. Pelerinul iubirii face din starea de rugăciune barca lui. Meditația și rugăciunea sosesc la aceeași destinație, dar rutele lor sunt complet diferite. Corect este să îți alegi ruta și să nu te preocupe ce fac ceilalți, fiindcă atunci când e atât de dificil să te înțelegi chiar și pe tine însuși, a-l înțelege pe celălalt e aproape imposibil.

Iubire.

Solitudinea e un fapt al vieții. Te poți trezi din ea, dar n-o poți evita. Ea e mereu cu noi, ca o umbră. O umbră, cel puțin, oferă companie în întuneric, dar solitudinea se manifestă încă și mai intens în întuneric. Poate că, în întuneric, omului îi e mai frică de solitudinea lui și mai puțin de întuneric.

Așa că nu fugi de ea și n-o evita. Dimpotrivă, trăiește-o. Ea există. Îmbrățișează-o. Dacă negi ceea ce este, nimic altceva decât nefericire poate urma.

A accepta ceea ce este reprezintă singura beatitudine. Și numai așa ceva înseamnă religiozitate.

Iubire.

Seara a coborât. Soarele a asfințit. Maestrul i-a spus discipolului: „Du-te înăuntru și pune scriptura în dulap“.

Discipolul s-a dus. Dar s-a întors de îndată, îngrozit, și i-a zis maestrului: „Iubite maestru, e un șarpe în dulap!“

Maestrul i-a răspuns: „Uite o mantra care să pună șarpele pe fugă – du-te și incantează-o, iar șarpele va dispărea“.

Discipolul s-a dus. A incantat mantra. Dar s-a întors și mai înspăimântat, zicând: „Iubite maestru, șarpele e mai puternic decât mantra. Am incantat mantra, dar șarpele e tot acolo unde era“.

Maestrul a răspuns: „Poate că n-ai incantat-o cu încredere“.

Discipolul s-a dus din nou. A incantat din nou mantra. Dar s-a întors în fugă, mai îngrozit ca oricând, și a zis: „Iubite maestru, am incantat-o chiar și cu încredere, dar șarpele tot nu se mișcă!“

Maestrul a răspuns: „Atunci uită de mantra și ia o lampă“.

Discipolul s-a întors de la dulap râzând, cu o funie în mână.

Nu lupta cu dorința sexuală. Nu lupta cu nici o dorință. Mantra luptei nu va avea efect. Lampa: ia pur și simplu cu tine înăuntru lampa meditației – nimic altceva în afară de asta nu va fi de ajutor. Dorința e energie vitală văzută în întuneric. Dorință înseamnă să privești în întuneric, în ignoranță. În lumina meditației, șarpele dorinței pur și simplu nu mai e nicăieri. În lumina meditației găsești ceea ce este. În întunericul ignoranței – sau în orbirea reprezentată de absența meditației – vezi ceea ce cu siguranță nu este. Aprinde lampa meditației și pătrunde în tine. Iar eu voi aștepta momentul în care vei ieși râzând, zicându-mi: „Șarpele pur și simplu nu e acolo“.

Iubire.

Prin ignoranță, chiar și binecuvântările devin blesteme, iar prin înțelegere, chiar și blestemele devin binecuvântări.

De aceea adevărata problemă nu e legată de blesteme sau de binecuvântări; adevărata problemă e să cunoști alchimia care transformă spinii în flori. Cărbunele care trece printr-un proces chimic devine diamant. Sannyasul e un astfel de proces care transformă conștiința asemănătoare cărbunelui în diamante.

Îți dezvălui cheia fundamentală a alchimiei sannyasului. N-am s-o exprim în mod direct. Am s-o exprim, fără îndoială – și totuși va trebui s-o cauți și tu, fiindcă o indicație indirectă reprezintă o parte esențială din dezvăluirea acelei chei.

Unele mantre importante sunt de așa natură că pur și simplu nu pot fi spuse în mod direct. Sau, dacă sunt spuse, nu pot fi înțelese. Sau, dacă sunt înțelese, poezia lor intrinsecă se pierde. Poezia aceea e însuși sufletul lor.

În fiecare dimineață înainte de răsărit, Eknath se ducea să facă o baie în râul Godavari. De îndată ce ieșea din apă, cineva îl scuipa. Eknath râdea și intra iar în apă.

Maeștrii autoprocamați ai religiei angajaseră un om să facă asta. Dar exista o condiție: omul avea să-și primească răsplata dacă putea să-l înfurie pe Eknath.

O zi, două zile, o săptămână, două săptămâni... Toate eforturile acelui om erau în zadar. În cele din urmă, a făcut o ultimă încercare. Într-o zi a scuipat pe Eknath de o sută șapte ori. Eknath a râs de fiecare dată și s-a îmbăiat din nou.

Apoi omul a scuipat a o suta opta oară. Eknath a râs și a făcut din nou o baie. După care s-a întors și a stat în fața omului aceluia – așteptându-se, probabil, ca omul să scuipe din nou, dar bietul om era istovit de-a dreptul. Gura i se uscăse de la atâta scuipat.

Eknath a așteptat o vreme cu inima într-o stare de rugăciune, după care a zis: „Cum aş putea găsi cuvintele ca să-ţi mulţumesc? Înainte mă desfătam în poala lui Godavari numai o singură dată, dar datorită virtuosoasei tale inspiraţii, am început s-o fac de două ori. Şi ce să mai spun despre astăzi? Am avut binecuvântarea de a mă îmbăia de o sută opt ori în Godavari. Munca ai făcut-o tu, dar eu culeg roadele!“

Iubire.

Încrederea în energie are mai multă putere decât energia în sine. Energia singură nu are viață. Încrederea în sine îi dă viață. Energia singură e doar un corp – sufletul vine din prețuirea de sine.

Nu doar că energia lipsită de încredere e fără viață; energia lipsită de încredere e și sinucigașă. Asta fiindcă energia care nu e creativă se angajează în distrugere, și mai întâi de toate în autodistrugere. Asta fiindcă energia nefolosită se răzbună pe ea însăși, iar neîncrederea în sine nu permite energiei să curgă în dimensiuni utile și creative.

Când te văd, îmi aduc mereu aminte de o întâmplare din Mahabharata:

Bătălia dintre Karna și Arjuna era imens de inegală, fiindcă era o bătălie între soare și Indra. Ce e biata Indra în raport cu soarele? Dar ceea ce era de așteptat să se întâmple nu s-a întâmplat, iar ceea ce nu părea probabil să se întâmple s-a întâmplat.

Karna a fost înfrânt dureros, iar lucrul acesta s-a întâmplat din cauză că l-a făcut pe Shalya vizitiul său. Shalya înseamnă îndoială, neliniște, karna înseamnă ureche. La urma urmei, orice îndoială intră pe calea urechilor; urechile sunt ușile îndoielii.

Shalya îi tot repeta lui Karna: „Cum ai să-l înfrângi pe Arjuna?” Astfel, Karna a fost înfrânt și îndoiala a câștigat. Evită-l pe Shalya. Nu e absolut nici o nevoie să-l faci vizitiul tău.

Iubire.

Cu multă vreme în urmă, era în Arabia un om de afaceri uimitor. Nu cunoscuse niciodată eșecul. Tot ce atingea se transforma în aur. Oamenii credeau că e vreun magician, și chiar era, fiindcă ori de câte ori se aventura într-o călătorie, lăsându-și palatul plăcerilor în urmă pentru o vreme, cămilele lui se întorceau încărcate de comori noi.

Uneori se întorceau încărcate cu diamante și perle, alteori cu aur și monede din aur, iar alteori cu cele mai frumoase domnișoare.

Apoi, într-o zi, s-a răspândit zvonul că acest uimitor om de afaceri își dezvăluise secretul succesului într-o carte. Firește, mii de oameni s-au îmbulzit la ușa lui. Omul de afaceri nu doar că a recunoscut că dezvăluise secretul succesului său în această carte, dar a mai spus și că el însuși citise această carte magică în mod regulat de-a lungul ultimilor cincizeci de ani.

În cele din urmă a zis: „Dacă îmi urmați sfatul, și viața voastră va deveni la fel de miraculoasă ca a mea“. Însă când a deschis cartea ca s-o arate mulțimii, care aproape că se călca în picioare ca s-o vadă, numai zece cuvinte erau scrise în mod repetat în cartea aceea mare.

Și eu vreau să-ți spun ție cele zece cuvinte. Acestea sunt: „Indiferent ce se întâmplă, întotdeauna să mai încerci o dată“.

Iubire.

Acum, poți fi oriunde, dar tot vei fi aici. Nu contează locul, timpul nu va mai fi un zid. Distanța fizică nu va da naștere unei depărtări, nici apropierea fizică nu va da naștere unei apropieri.

Intri într-o dimensiune total diferită – dimensiunea fără de dimensiune –, în care nu există multiplicitate, nu există dualitate. Numai „eu“ există; nici „eu“-l care e vizibil din exterior, nici „eu“-l ce reprezintă granița care mă desparte de „tine“, ci „eu“-l care e de asemenea „tu“.

„Tattvamasi, Shvetaketu“ – „Acesta ești tu, Shvetaketu.“

Iubire.

Adună-ți curajul.

Curajul nu e ceva care există deja, ci el se naște din faptul de a fi curajos. Frica nu există nici ea dintru început. Ea e complexitatea ce rezultă din faptul că nu-ți aduni curajul.

Ai cunoscut deja ce înseamnă să nu-ți aduni curajul – frica, precum o ceață peste ființa ta, e o dovadă suficientă a acestui fapt. Acum cunoaște ce înseamnă să-ți aduni curajul. Pe de o parte, soarele curajului răsare, iar pe de alta, ceața fricii se risipește.

Și, reține, numai neînfricarea e suflet.

Iubire.

Întrebi cum să faci ca invizibilul să devină vizibil?

Acordă atenție vizibilului. Nu doar privi, acordă atenție. Aceasta înseamnă că atunci când vezi o floare, întreaga ta ființă să devină ochiul. Când asculți păsările, întregul tău corp–suflet să devină urechea. Când te uiți la o floare, nu te gândești. Când asculți păsările, nu sta pe gânduri.

Întreaga ta conștiință să vadă sau să audă sau să miroasă sau să guste sau să atingă. Fiindcă din cauza unei sensibilități superficiale nu devine invizibilul vizibil, iar necunoscutul rămâne necunoscut.

Adâncește-ți sensibilitatea. Nu doar înota în sensibilitate, cufundă-te în adâncul ei. Asta numesc eu meditație. Iar în meditație, dispare ceea ce este văzut și, în cele din urmă, și cel care vede. Atunci rămâne doar vederea.

În vederea aceasta, invizibilul devine vizibil, iar necunoscutul, cunoscut. Nu doar asta, ci chiar și incognoscibilul devine cognoscibil. Reține să nu începi să te gândești la ceea ce îți scriu eu – acționează.

Teoreticienii nu au ajuns niciodată, și nici nu vor putea ajunge vreodată la ceva. Nu există altă ușă în afară de faptul de a vedea tu însuși.

Iubire.

A existat un maestru uimitor, Shoichi. Din ziua în care a început să ofere învățătură în templul Tofuku, acesta s-a transformat. Trecea ziua, trecea noaptea, iar templul rămânea în tăcere.

Templul acela a devenit o mare liniște. Nu se auzea în el nici cel mai mic sunet. Nu se mai incantau sutre din scripturi, nu se mai auzeau rugăciuni și venerări. Până și clopotele templului rămâneau neclintite – nimeni nu le mai atingea, fiindcă discipolii lui Shoichi nu făceau nimic altceva în afară de meditație.

A rămas așa ani de zile. Oamenii au și uitat că în apropiere era un templu. Sute de sannyasini erau acolo; și multe se întâmplau, însă totul era cufundat în liniște.

Lucruri mărețe se întâmplau acolo: lămpi ale realizării de sine se aprindeau, flori ale iluminării înfloreau. Și totuși, era liniște deplină.

Apoi, într-o zi, oamenii au auzit clopotele templului sunând, și sutre din scripturi fiind incantate. Ce era cu întâmplarea asta incredibilă? Au dat fuga la templu. Întregul oraș s-a adunat la ușa lui.

Shoichi părăsise lumea aceasta. Sutre din scripturi erau incantate, clopotele erau trase deasupra trupului său mort.

Oamenii erau uimiți, dar eu cred că ceea ce se întâmpla era just, căci atâta vreme cât templul e viu, el e tăcut.

Iubire.

Meditația e inacțiune și în egală măsură acțiune; o inacțiune care nu e opusă acțiunii, și o acțiune al cărei centru e inacțiunea. Când nu există sentimentul prezenței celui care acționează, starea aceasta miraculoasă se întâmplă de la sine. Prezența martorului e absența celui care acționează.

A existat un maestru, Hotei. A fost un maestru ca nimeni altul – dar ce maestru a fost vreodată la fel ca altcineva? Nu avea ashram, nu avea templu, nu avea mănăstire, nu avea discipoli. Drumurile erau casa lui, ashramul lui, templul lui și mănăstirea lui. Cu o traistă pe umăr, bătea străzile de dimineața până seara. În traista lui erau fructe, dulciuri și jucării. Le împărțea copiilor și dansa, cânta și râdea cu ei. Le spunea acestora povești care puteau sădi semințele meditației în ei. În prezența lui, copiii cădeau în meditație. Oricare era locul de pe drum în care se oprea el, acela devenea un loc sacru. Călătorii treceau pe-acolo în tăcere și cu reverență.

Hotei era o meditație vie; oriunde stătea el, locul acela era un templu. Celor care treceau pe-acolo și care iubeau meditația, el le spunea: „Un bănuț pentru meditație, vă rog!“, și traista lui se umplea în scurt timp cu monede. Uneori, cineva îi cerea să vină la vreun templu și să ofere învățătură oamenilor despre religie, la care el râdea și zicea: „Încă un bănuț, vă rog, pentru templu“.

Numele lui ajungea în fiecare casă, indiferent prin ce sat trecea. Copiii au devenit mesagerii lui: fețele lor erau aprinse de o lumină de dincolo, iar în ochi le înfloreau florile beatitudinii fără seamăn.

Ori de câte ori Hotei trecea printr-un loc, acolo avea loc o meditație a râsului. Încet, încet, oamenii i-au uitat numele și au început să-l cunoască după numele de „Buddha care râde“.

Într-o zi, într-un sat, un învățat religios l-a oprit pe drum și l-a întrebat: „Ce e meditația?“

Pesemne se aștepta ca Hotei să citeze scripturile și să-i dea o definiție a meditației, dar Hotei a slobozit un râs zdravăn, și-a lăsat jos traista, a închis

ochii și a dispărut în meditație. Din ochi au început să-i curgă lacrimile beatitudinii.

Numai corpul lui a rămas în locul acela – el a fost transportat într-un alt ținut.

Ah! Răspunsul lui a fost răspunsul corect, dar învățatul nu l-a înțeles. După câte s-ar părea, e dificil să găsești un om mai ignorant decât un învățat! Așa că învățatul l-a scuturat pe Hotei, i-a tulburat meditația și l-a întrebat din nou: „Practic vorbind, ce e meditația?“, ca și cum răspunsul pe care îl dăduse Hotei fusese nepractic.

Hotei a râs iar, și-a pus traista pe umăr, s-a înclinat în semn de salut în fața învățatului și și-a văzut de drum.

Sunetul pașilor lui care se îndepărtau avea aceeași pace precum tăcerea lui. Acesta a fost răspunsul la a doua întrebare!

Iubire.

Promițătoare sunt simptomele și neprețuită oportunitatea.

Abandonează-te existenței și continuă. Lumina aceasta va continua să crească până când, în cele din urmă, va mai fi doar o lumină imensă, iar întunericul va fi dispărut pur și simplu. Nu există alt întuneric în afară de ignoranța noastră. Iar acolo unde nu e ignoranță – nu e întuneric –, nu există nici ego; doar oceanul, nu picătura.

O muzică fără instrumente se va revărsa asupra ta întocmai cum un parfum fără flori se revarsă acum.

Sunetul fără sunet e pe-aproape. Continuă să mergi. Continuă să mergi înainte cu o inimă plină de rugăciune.

Promițătoare sunt simptomele și neprețuită oportunitatea.

Iubire.

Beatitudinea meditației e unică, experiența beatitudinii e din altă lume – ca și cum acele uși care păreau a fi fost pentru totdeauna închise s-au redeschis, și un soare prietenos strălucește în ceea ce a fost cândva un întuneric de nepătruns.

Brusc, mugurul inimii se deschide în floare, iar muzica fără de sunet se naște pe strunele ființei lăuntrice. Fiecare respirație dansează, fiecare fibră din corp-minte cântă.

Fii plin de recunoștință. Fii umplut cu desfătare. Mulțumește existenței. Lasă-ți întreaga ființă să spună: „Grația existenței e infinită“.

Despre Osho

Osho sfidează orice categorizare. Miile sale de discursuri acoperă totul, de la căutarea individuală a sensului vieții la cele mai importante probleme sociale și politice cu care se confruntă societatea de astăzi. Cărțile lui Osho nu sunt scrise, ci sunt transcrise din înregistrări audio și video ale unor discursuri improvizate adresate unui public internațional. După cum spune el: „Așadar, ține minte: orice spun nu e doar pentru tine... vorbesc și pentru generațiile viitoare“. Osho a fost descris de Sunday Times din Londra drept unul dintre cei „1 000 de creatori ai secolului XX“, iar de către autorul american Tom Robbins drept „cel mai periculos om de la Iisus Hristos încoace“. Sunday Mid-day (India) l-a selectat pe Osho drept una dintre cele zece persoane – alături de Gandhi, Nehru și Buddha – care au schimbat destinul Indiei.

Osho a spus despre opera lui că ajută la crearea condițiilor pentru apariția unui tip nou de ființă umană. El a caracterizat adesea această nouă ființă umană ca fiind „Zorba Buddha“ – capabilă de a se bucura atât de plăcerile lumesci, precum Zorba Grecul, cât și de seninătatea tăcută a unui Gautama Buddha. Ceea ce trece ca un fir călăuzitor prin toate aspectele discursurilor și meditațiilor lui Osho este o viziune ce include atât înțelepciunea fără vârstă a tuturor secolelor trecute, cât și potențialul cel mai înalt al științei și tehnologiei de astăzi (și de mâine).

Osho este cunoscut pentru contribuția lui revoluționară la știința transformării de sine, cu o abordare a meditației ce recunoaște ritmul accelerat al vieții contemporane. Meditațiile sale active OSHO, unice, sunt concepute ca mai întâi să elibereze stresul acumulat al minții și al trupului, astfel încât să devină mai ușor să experimentezi starea de liniște și de relaxare lipsită de gânduri în viața obișnuită.

Sunt disponibile două lucrări autobiografice ale autorului:

- *Autobiography of a Spiritually Incorrect Mystic* (trad. rom.: *Autobiografia unui mistic nonconformist*, Editura Mix, 2011)

- *Glimpses of a Golden Childhood* (trad. rom.: *Amintiri dintr-o copilărie de aur*, Editura Mix, 2012)

Despre Stațiunea de Meditație Osho

STAȚIUNEA INTERNAȚIONALĂ DE MEDITAȚIE OSHO

Localizare: Situată la aproximativ 161 de kilometri la sud-est de Mumbai, în orașul modern înfloritor Pune, India, Stațiunea Internațională de Meditație Osho este o destinație de vacanță și nu numai. Stațiunea de Meditație se întinde pe mai bine de 16 hectare de grădini spectaculoase, într-o zonă rezidențială superbă, înconjurată de copaci.

Meditații OSHO: Un program de meditații pentru întreaga zi, pentru fiecare tip de persoană, include metode tradiționale și revoluționare, și în special OSHO Active Meditations™. Meditațiile au loc în probabil cea mai mare sală de meditații din lume, Osho Auditorium.

Multidiversitate OSHO: Sesiunile individuale, cursurile și seminariile acoperă toate domeniile, de la arte la tratamente holistice de sănătate, transformare personală, relații și etape de tranziție în viață, transformarea meditației într-un stil de viață pentru viață și muncă, științe ezoterice și abordarea „zen” a sportului și recreerii. Secretul succesului Multidiversității OSHO rezidă în faptul că toate programele sale sunt combinate cu meditația, susținând înțelegerea faptului că ființele umane sunt mult mai mult decât suma părților lor.

Basho Spa OSHO: Luxosul Basho Spa oferă bazine de înot în aer liber, pentru relaxare, înconjurată de copaci și vegetație tropicală. Jacuzzi într-un stil unic, spațioase, saune, săli de gimnastică, terenuri de tenis... efectul lor este sporit de situarea într-o zonă de o frumusețe uluitoare.

Bucătăria: O varietate de diferite spații pentru servit masa oferă mâncăruri

vegetariene occidentale, asiatice și indiene delicioase – majoritatea fiind organice, produse special pentru stațiunea de meditație. Pâinea și prăjiturile sunt făcute în brutăria proprie a stațiunii.

Viața de noapte: Seara, există numeroase evenimente dintre care să alegi – dansul situându-se în fruntea listei! Alte activități includ meditații sub cerul liber în nopțile cu lună plină, spectacole de varietăți, concerte și meditații pentru viața de zi cu zi. Sau poți doar să te bucuri întâlnind diferite persoane la Plaza Cafe ori plimbându-te în liniștea nopții prin parcurile din împrejurimile de vis.

Facilități: Poți cumpăra toate produsele de bază și articole de toaletă din Galleria. OSHO Multimedia Gallery comercializează o paletă largă de produse media OSHO. Există în campus și o bancă, o agenție de voiaj și un Cyber Cafe. Pentru cei cărora le place să meargă la cumpărături, Pune oferă toate opțiunile, de la produse indiene tradiționale și etnice până la numeroase magazine aparținând unor lanțuri internaționale.

Cazare: Poți să stai în camerele elegante ale Osho Guesthouse sau, pentru sejururi mai lungi în campus, poți opta pentru unul dintre pachetele-program OSHO Living-In. În plus, există o ofertă largă de hoteluri și apartamente private în apropiere.

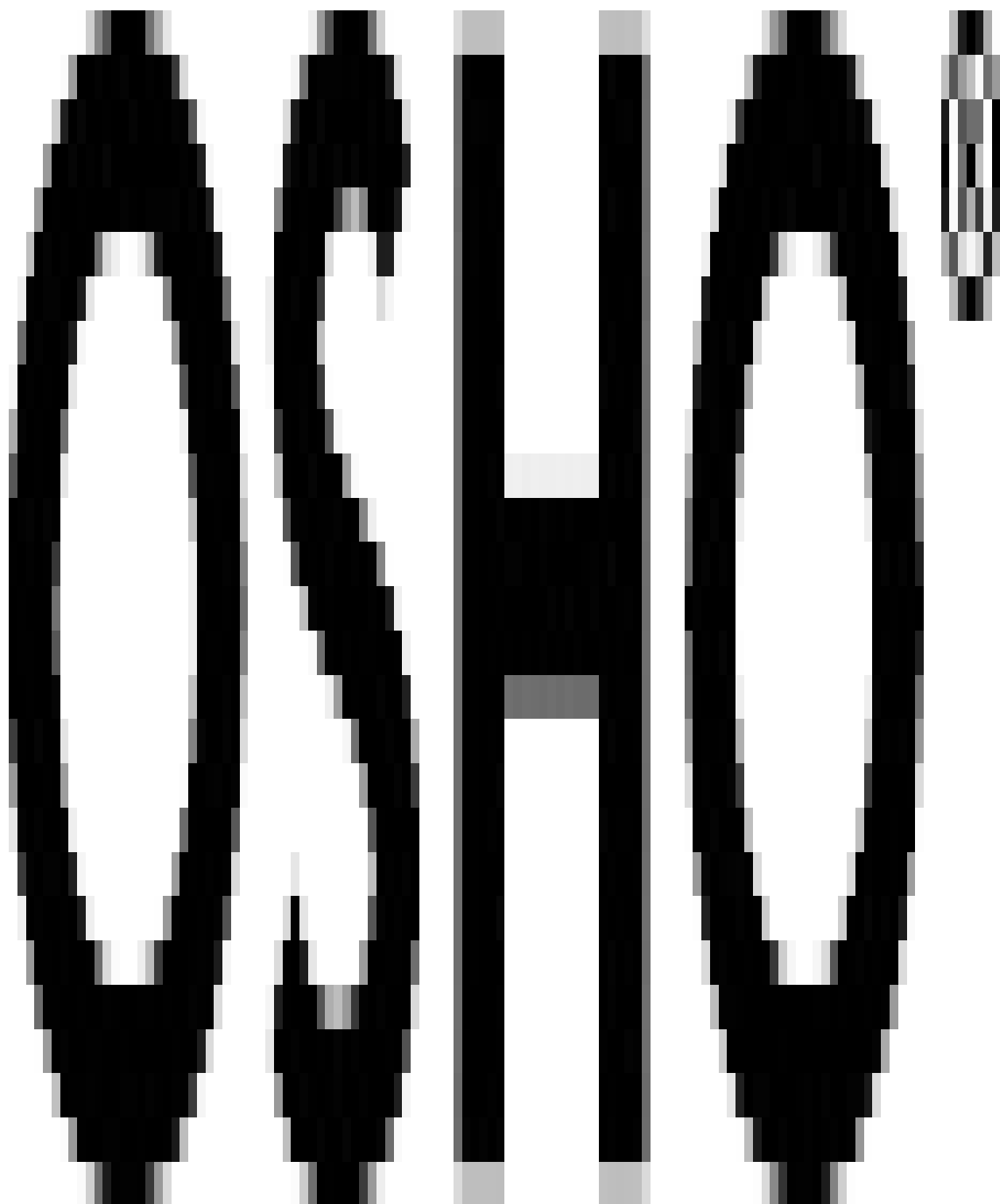
www.osho.com/meditationresort

www.osho.com/guesthouse

www.osho.com/livingin

Pentru informații suplimentare, vizitați:

www.USHO.com

un website cuprinzător în mai multe limbi, care include o revistă, OSHO Books, OSHO TALKS în format audio și video, arhiva de texte OSHO Library în engleză și în hindi și informații detaliate despre Meditațiile OSHO.

Veți găsi și programul OSHO Multiversity și informații despre Stațiunea Internațională de Meditație OSHO.

Website-uri:

<http://OSHO.com/AllAboutOSHO>

<http://OSHO.com/Resort>

<http://OSHO.com/Shop>

<http://www.youtube.com/OSHOinternational>

<http://www.Twitter.com/OSHO>

<http://www.facebook.com/pages/OSHO.International>

Pentru a contacta Osho International Foundation:

www.osho.com/oshointernational,

oshointernational@oshointernational.com